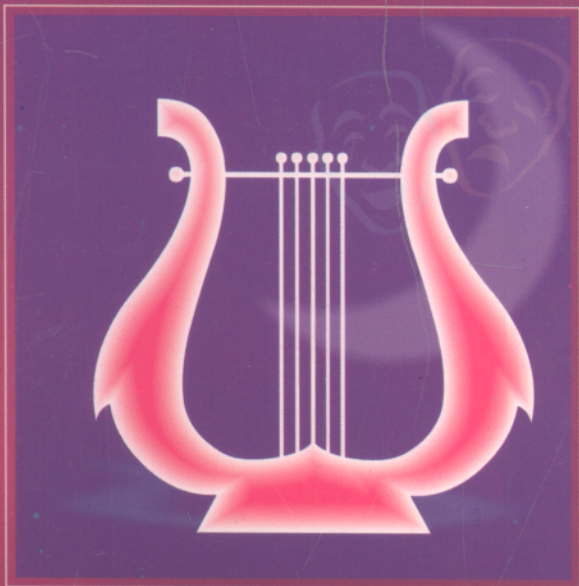

VIỄN CHÂU
(Biên soạn)

Tuyển tập
Vong cổ
VIỄN CHÂU

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

VIỄN CHÂU
(Biên soạn)

Tuyển tập
Vọng cổ
VIỄN CHÂU

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

LÁ BÀNG RƠI

Viễn Châu

THƠ

Đây có phải quán hàng năm cũ

Sương mờ giăng bao phủ một khung trời

Lá bàng rơi, lá bàng rơi

Chiều nay có kẻ ghen lời nhớ thương...

Gió thổi vì vu lá bàng bay lả tả như chào đón hỏi han người khách lạ ở

VỌNG CỔ

1. ... ven đường. Nắng tấp mưa sa đượm nét phong trần. Đây là quán hàng năm trước dưới cội bàng đội nắng che sương, từ độ nào khách lẳng lặng ngồi bên chén trà tươi say khói thuốc hương nồng, và nhìn mãi đôi mắt nhung đen của cô hàng xinh xinh trẻ tuổi.

2. THƠ VÂN TIÊN

Cô hàng xinh thật là xinh

Đội môi chúm chím hữu tình làm sao

Tường là trong giấc chiêm bao

Người tiên kẻ tục cùng nhau nặng nguyên

Nhưng giấc mơ tan khi nghe tiếng oanh thỏ thẻ thưa rằng,

THƠ

Mời quý khách dừng chân bên mái lá

Chén trà ngon ấm dạ kẻ phong trần...

Khách bờ ngõ ngồi trên chiếc chõng tre xiêu vẹo
đưa mắt nhìn dãy đồi cao đang bao phủ dưới màn
sương trắng như hình bóng một người đang đượm
một màu tang.

3. Khách vừa toan ướm lời trêu ghẹo thì từ trong mái
lá một bà lão tật nguyên sờ soạn bước ra, đôi
môi già mấp máy run run khê bảo cô hàng rằng,
con ơi ngày mai này là ngày giỗ chồng con, vậy
con hãy lo đĩa muối đĩa dưa để tưởng niệm người
chồng bạc số. Khách ngại ngừng đứng lên từ già
trong khi cô hàng đứng tựa cột bàng đôi mắt nhìn
theo, những chiếc lá bàng lia cột thi nhau bay vèo
trong cơn gió lạnh như giọt lệ của người cô phụ
mới nửa chừng xuân đã lỡ mối duyên tình.

LỐI

Năm sau khách trở lại khi cây bàng thay lá

Lòng rộn ràng nhưng dạ lại băng khuâng

Cô hàng đâu sao chẳng thấy đón mừng

Lòng rạo rức bỗng đứng sầu tê tái

- Khách ngơ ngẩn nhìn đôi chim đang thả thỏ thẻ
trên mái lều tranh đượm vẻ

4. ... hoang tàn. Quán lá xơ rơ dưới cội cây bàng.
Khách lẳng lặng nhìn chiếc chõng tre cũ kỹ trước
ngôi hàng bốn phía vắng tanh, kìa nổi nước chè
xanh khói trắng bay lên như nổi sầu tiễn biệt,
người đẹp năm xưa đâu chẳng thấy chỉ thấy lá
bàng rơi lặng lẽ bên đường.
5. Nghe tiếng khách bà lão từ bên trong bước ra
trước cửa, kính mời ông nán lại dùng trà, một bát
trà tươi cũng giúp đỡ thân già, từ khi đứa con trai
bất hạnh già chỉ sống mỗi mòn với một đứa cháu
ngoan, thế mà trời cũng cướp của già đi tự cuối
mùa thu năm ngoái, để cho thân già nua mù lòa
bóng quáng phải sống bơ vơ với tháng lụn năm
tàn.
6. *Hồ hơ, con sông sâu bắc cầu không dễ
Gặp mặt rồi khó thể quên nhau
Ngó lên mây trắng trời cao
Trăng tàn hoa rụng
Hồ hơ, trăng tàn hoa rụng kiếp nào mới người...*

VỌNG CỔ

Khách đặt một số tiền tận tay bà lão rồi ngậm ngùi
cất bước ra đi, trong khi những chiếc lá bàng tung bay
lả tả như muốn cùng nhau ấp ủ mái tranh nghèo.
Khách đã đi xa nhưng vẫn còn quay đầu nhìn lại,

Lá bàng rơi rụng về đâu

Lá thu rụng hết đoạn sầu còn đây.

SẦU VƯƠNG Ý NHẠC

Viễn Châu

THƠ

*Em ở nơi nào em ở đâu
Lời ca tức tức giữa cung sầu
Quê nghèo áo nhuộm màu sương gió
Một kiếp phong trần mấy biển dâu.*

LỐI

*Xe dừng lại bên kia cầu Bến Lức
Nhạc ai làm ray rút côi lòng ta
Họ không là những nhạc sĩ tài hoa
Nhưng đời gian khổ là bài ca đầy nước mắt.*

Mỗi khi có dịp xuống Hậu Giang và đi ngang cầu Bến Lức, tôi còn nhớ mãi những lời ca não ruột của em bé thơ ngây hát dạo ở.....

VỌNG CỔ

1. ... ven đường. Năm chiếc gậy tre em dắt theo một ông lão tật nguyền, em cất lên tiếng ca buồn rười rượi.

*Mưa rừng ơi mưa rừng
Hạt mưa nhớ ai mưa triền miên
Phải chăng mưa buồn vì tình đời
Mưa sầu vì lòng người duyên kiếp không lâu.*

Ôi buồn làm sao tiếng ca đầy thắm nào.

2. Không ai bảo ai nhưng cả xe đều im lặng và nghe đầu dây như có tiếng thở dài, gió lạnh từ xa như họa theo tiếng nhạc u hoài, ông lão sửa dây đàn, em bé cũng trở sang điệu khác.

*Ai đang đi trên đường đê
Ai có nghe vang câu hò đê mê
Vô đây em, dù trời khuya anh vẫn đưa em về.*

VỌNG CỔ

Giữa trưa buồn nghe lão nuốt lòng ai

LỐI

*Mưa lành lạnh buồn bay theo ngọn gió
Gió trở chiều thổi nhẹ hạt mưa sa
Buồn làm sao những tiếng nhạc lời ca
Tình nhân loại chan hòa tình đất nước*

Những đường tơ như chùng theo mấy ngón tay
gầy guộc đang run run bấm nhẹ mấy...

VỌNG CỔ

4. ... cung đàn. Chiếc đàn long phím tang thương như một kiếp cơ hàn, đôi hố mắt sâu thẳm thẳm như chứa đựng một nỗi niềm dĩ vãng xa xăm, xe đến

rời đi kẻ xuống Hậu Giang người về đô thị, ai không nghe cõi lòng băng khuâng với lời ca ngây thơ vụng dại vang vang trong tiếng nhạc thâm trầm.

5. Cầm chiếc lon rỉ sét đưa lên vài bàn tay bỏ vào đáy vại tờ giấy bạc, ông lão run run để lộ nét vui mừng. Em bé cũng hân hoan cất tiếng ca rằng:

NHẠC

Qua Thiên san kìa ai tiễn rượu vừa tàn

Vui ca sang rồi đi tiễn binh ngoài ngàn

Người đi ngoài vạn lý quan san...

Người mong chờ trong bóng cô đơn...

Ôi buồn làm sao như người đi kẻ ở, buồn làm sao như rạn vỡ tâm hồn.

6. Bảng trắng đã lên rồi, đoàn xe từ từ chuyển bánh, tôi nhìn lần cuối cùng hình ảnh của cha con người ca hát dạo lòng bồng dăng tràn ngập một niềm thương, người ly hương ta cũng ly hương, họ nhạc sĩ ta cũng là nhạc sĩ, đời của ai rày đây mai đó, thì đời của ta cũng sương gió lâu rồi.

NHẠC

Mưa rừng ơi mưa rừng

Hạt mưa nhớ ai mưa triền miên

Phải chăng mưa buồn vì tình đời

Mưa sầu vì lòng người

Duyên kiếp không lâu.

ĐÊM KHUYA TRÔNG CHÔNG

Viễn Châu

LỐI

Chăn gối lẻ từng đêm sương lạnh buốt

Gió đông về hiu hắt tạt rèm thưa

Đất trời kia còn đổi tiết thay mùa

Nhưng tình tôi vẫn vẹn niềm chung thủy.

Hỏi gió gió đưa hỏi sao sao rụng, hỏi vắng trăng
thì trăng khuya ngã bóng tự.....

VỌNG CỔ

1. ... lâu rồi. Mờ mịt xa xăm tiếng vạc lẫn lưng trời,
tôi thao thức ngồi bên song cửa mắt lặng nhìn
mây trắng ngập ngừng trôi; dưới sương mờ thấp
thoáng bóng người đi tôi ngỡ rằng anh đã cất
bước quay về, vội nâng rèm nhìn ra cõi bao la chỉ
thấy ngoài xa lạnh lùng tơ liễu rủ.

2. Anh ơi, trông trâu thì phải khai mương, làm trai hai vợ sao anh thương không đồng, anh để cho tôi làm thiếu phụ trông chồng, mỗi khi con thức giấc náo nùng tiếng khóc tôi cũng nghẹn ngào với dòng lệ đầm chan, đêm khuya rồi sao con không ngủ đi con, thôi để mẹ hát mẹ ru cho con ngủ, ầu ơ...

Chim quyên ăn trái nhãn lồng

Lia thia quen chậu sao vợ chồng anh chẳng quen hơi..

HƠI HUẾ

Hồ hồ...

Chim xa cành còn thương cây nhớ cội,

Người xa người tội lắm người ơi

Thà rằng chẳng biết thì thôi,

Biết rồi mỗi đứa một nơi hỏi ai.....

VỌNG CỔ

4. ... không buồn. Tôi đã tin anh nên thất vọng nào nề, trách ai đây lọc lừa phụ rẫy hay tự trách mình số kiếp một tàn hoa

Ấu ơ...

Con cá lý ngư sâu tư biếng lội

Con chim trên cành sâu cội biếng bay

Sao hôm còn đợi sao mai

Chồng mà xa vợ hỏi ai không buồn.

4. Mùa đông năm ấy ta còn yêu nhau thắm thiết, chuyện tình chung qua đôi gối giao đầu, đông năm nay chỉ có một mình tôi với khúc biệt ly sầu, mạch hoài cảm từng đêm đứt nối, ai thương mình mà ràn rụa dòng châu, chẳng biết tôi còn chờ còn đợi đến bao lâu hay là phải chờ nhau kiếp khác, anh quên tôi nên đành tâm phụ bạc tôi vì anh nên thức suốt canh tàn.
5. Khuya đêm nay cũng như bao đêm không ngủ mất lệ mờ trông mãi ánh đèn khuya, anh ơi anh để cho mẹ con tôi sống cảnh bơ vơ như con én lạc ven trời góc biển, tôi mong gặp anh để nói lên lần sau cuối là đã hết thương hết nhớ anh rồi, nhưng có phải chẳng tôi đã tự dối lòng tôi, vì mỗi khi con nó khóc tôi lại hát rằng..

Ấu ơ...

Dầu cho sông cạn đá mòn

Còn non còn nước dạ còn thương anh.

NGƯỜI YÊU NAY ĐÃ CÓ CHỒNG

Viễn Châu

NHẠC

*Em có chồng rồi, em có đôi
Còn tôi cánh nhạn lặn phương trời
Chúng mình đã lỡ câu chung thủy
Một buổi tao phùng lệ đắng môi.*

Đừng khóc nữa em ơi cho đất trời thêm ủ dột có
thương nhau mai một cũng.....

VONG CỔ

1. ... chia lìa. Nhắc nhở làm cho câu má tựa vai kẻ, tuổi thanh xuân đã âm thầm trốn chạy, để lại bây giờ một vết tích già nua; mắt em sầu vì lệ ướt bờ mi, môi anh khô bởi nắng gió sông hồ, thôi thế là đành tàn một giấc mơ bởi chuyện ngày xưa bây giờ là dĩ vãng.
2. Em là thiếu phụ nửa chừng xuân thắm, tôi là kẻ lang thang với cuộc sống phiêu bồng, trời đất

khuyến xui không nên vợ nên chồng, tình vay mượn tưởng đâu bền vững lắm ai có ngờ sóng gió ngập tràn giang, quay mặt đi mà khóe mắt rưng rưng, trời sa lệ hay mắt tôi đổ lệ, buổi mới gặp nhau đã lo thăm định số thế mà bây giờ duyên nợ cũng lìa tan.

THƠ

Rồi một chiều thu nắng đã tàn

Tôi còn ngồi đợi chuyến đò ngang

Em ơi hai ngã đành xa cách

Mộng cũ bây giờ chịu vô tan

Tôi với em là hoa trôi bèo giạt là đôi chim tản mác giữa.....

VỌNG CỔ

4. ... sa mù. Yêu chẳng ra yêu mà thù chẳng ra thù, thôi chẳng qua là duyên số cả nước mắt nào mà khóc chuyện ngàn sau, nếu ngày nào mình có gặp nhau hãy cúi mặt quay lưng đừng nhắc nhở, tôi không sợ tình tôi tan vỡ chỉ sợ người yêu duyên nợ khó lâu bền.
5. Trời tháng bảy mưa ngâu sùi sụt tôi khóc tình duyên em khóc biệt ly sầu, hai kẻ mày xanh trót lỡ mối duyên đầu, đôi mắt lệ nhìn nhau như khế nói: hai chúng mình nào có tội gì đâu, trắng mấy đêm rồi mà đôi mắt thâm sâu, tình vay mượn thôi

đẹp đi lời chung thủy, tôi phó mặc cho thuyền trôi sóng vỗ, bởi nhiều phong ba dẫu sợ lắm phong trần.

6. Thôi hết rồi tiếng ái tiếng ân, còn chi nữa mà tình mà nghĩa, đời xuôi ngược ngán chia hai lối rẽ cuộc tao phùng hết mộng vẫn còn mơ, trên bến sâu lau lách trơ vơ, gió lướt thướt như buông lời nhẩn nhủ, người yêu ơi đây là giòng tâm sự của một chàng trai đã nặng số ba đào; đàn chiều nay nghèn nghẹn khúc ly tao, ai oán lắm một chuyện buồn tan vỡ.

Em ơi bèo nước đôi giòng

Mấy tiếng tơ đồng tôi dạo giữa chiều mưa.

TỰ ĐỨC KHÓC BẰNG PHI

Viễn Châu

THƠ

*Ta biết tìm đâu, biết gởi đâu?
Lời thơ thiên cổ biệt ly sầu
Nàng về chốn ấy xa thăm thẳm,
Ta ở nơi này hận bể dâu.*

Bằng Phi! Bằng Phi ơi trăng vỡ mây tan hoa tàn
nguyệt khuyết, nàng ra đi biệt mấy.....

VỌNG CỔ

1. ... phương trời. Một phút từ ly là vĩnh biệt muôn đời, nơi cung lạnh từ đây vắng bóng nhớ nhung, nàng thống thiết lệ đầy vơi, một mối tình nặng lắm nàng ơi. Từ đây biết tìm đâu cho thấy một nụ cười, ta lặng nhìn tan tác lá thu rơi, mà ngỡ hồn ai đang lạc loài trước gió.
2. Thôi từ đây hết nợ hết duyên, hết ân hết ái một mình ta hiu quạnh chốn cung hoàng, hương lửa ba sinh như bếp lạnh tro tàn, trả son phấn giả từ bề nguyệt một kiếp xuân thì trắng nợ hồng nhan,

mấy giòong thơ viết bằng chữ ly tan, duyên vàng
đá cùng nàng sao ngấn ngủi, ôi đập cổ kính ra
tìm lấy bóng, xếp tàn y lại để dành hơi.

THƠ

Bằng Phi ơi, Bằng Phi ơi!

Nửa bản tình ca lỡ nhịp rồi

Giấc bướm chia tay người mỗi nẻo,

Đêm trường thánh thót giọt châu rơi.

Hương khói âm u giữa đêm trường nơi cung lạnh,
nhớ người xưa qua những áng.....

VỌNG CỔ

4. ... thơ sầu. Mấy mảnh hoa tìm khóc hận mỗi duyên
đầu, lời ly biệt qua bút se ngọn thỏ thơ viết đôi
dòng ta biết gửi về đâu,

Xạc xào trận gió rung cây,

Một con chim nhỏ lạc bầy kêu sương.

Ngàn năm hận cũ còn vương,

Thì ngàn năm vẫn nhớ thương một người.

5. Tiếng trống sang canh từ lâu tây vọng lại nghe
vang vang báo hiệu nửa đêm rồi, cầm bút đưa lên
sao khó viết nên lời, nường vách quế bốn bề
quạnh quẽ, ý thơ buồn qua ngấn lệ sầu rơi, tiếng
vạc về lẻ bạn chơi vơi như những tiếng khóc than
từ vạn cổ, dung nhan ấy làm sao trông thấy nữa,
ta ngồi đây nức nở gọi tên nàng.

6. Bằng Phi ơi hương hồn nàng giờ ở tận nơi đâu khi thân xác đã vùi sâu ba tấc đất, ta sống đây với nỗi sầu chất ngất giữa đêm trường tràn trọc giấc chiêm bao, rượu hoàng hoa khi đã nhạt hơi men ta thêm chua xót nỗi niềm ly cách, đêm từng đêm hững hờ ôm gối chiếc lệ rưng rưng tưởng tiếc bạn tâm đầu, rút ruột tầm hạ bút tả nên thơ, lời vĩnh biệt qua lệ mờ thấm áo,

*Trăm năm lỗi tiếng tương phùng,
Phim rã tơ chùn lỗ khúc tuyệt tình ca.*

TÂM SỰ MAI ĐÌNH

Viễn Châu

THƠ

Trời hơi làm sao cho khỏi đói,

Gió trăng có sẵn làm sao ăn?

Làm sao giết được người trong mộng

Để trả thù duyên kiếp phụ phàng.

Hàn Mặc Tử ơi, trăng tàn sao rụng đất Quy Nhơn
đã vắng bóng.....

VỌNG CỔ

1. ... anh rồi. Có một vầng trăng cũng khuất dạng sau
đồi, anh ra đi một lần rồi vĩnh biệt em ghen
ngào khê gọi cố nhân ơi; lầu ông Hoàng vách đá
lá rơi rơi dấu chân ai cỏ phủ rêu mờ, rặng thông
buồn hiu hắt đứng xơ rơ như ghen ngào nhớ
thương Hàn Mặc Tử.
2. Mấy lũy tre xanh vây tròn thân phận em gọi đời
em trong cuộc sống quê mùa, anh chẳng về đâu
sao em vẫn đợi chờ, vẫn nhớ nhưng một người

viễn xứ đi bán trắng vàng và bán cả vắn thơ, rồi
một chiều nào trời đất hoang sơ anh bỗng thấy đê
mê hồn lãng tử, mi ước lệ nhìn lên vầng trăng vờ
rồi tiếng nguyện cầu tắt lịm giữa hồi chuông.

THƠ

*Máu đã khô rồi, lệ cũng khô
Hồn ta đã chết tự bao giờ
Từ đây trong gió, trong mây gió
Lời thăm thương rên khắp nẻo mơ*

Chẳng biết trong những đêm thao thức suy tư một
mình trần trở nẻo trời xa anh có nhớ...

VỌNG CỔ

4. ... Mai Đình. Cô gái sầu thương vạn kiếp vẫn chung
tình, từng chẻ ống lấy tiền mua giấy mực kể từ
ngày anh mới tập làm thơ, những mảnh đất quê
nghèo bỗng hoang vắng tiêu sơ, khi anh bước lên
đài danh vọng với cái tên Hàn Mặc Tử, cô gái
nhỏ với niềm đau tâm sự mỗi mắt chờ trông anh
trở lại Quy thành.
- 5- Hàn Mặc Tử ơi, ai ru anh trong những đêm dài
mộng寐 ai vuốt mặt anh khi nhắm mắt ly trần,
một kiếp tài hoa khổ lụy mấy muôn lần, anh ra đi
không trở về quê cũ côi dương trần ai bán một
vầng trăng một đêm nào khi cạn máu nguồn tim,
hồn dây dựa điên cuồng qua nhịp thở anh đâu

biết có người em gái nhỏ đang đọc bài thơ trong
nét chữ nhật nhòa.

- 6- Chuông giáo đường vang vang như hấp hối cơn gió
lạc loài rû rượi đồi thông, mong manh như hơi thở
thi nhân và nức nở như lời thơ Hàn Mặc Tử, em
đến đây với niềm đau tâm sự mộ bia nào rêu phủ
tuổi tên anh.

Đêm nào tắt ánh trắng xanh

Tim anh dấy dựa, hồn anh rã rời

Hàn Mặc Tử ơi! Hàn Mặc Tử ơi!

Rừng rừng mấy cánh sao trời

Anh đã đi rồi, ai bán một vầng trăng?

TÌNH ANH BÁN CHIẾU

Viễn Châu

Hò ơ...

Chiếu Cà Mau nhuộm màu tươi thắm

Công tôi cực lắm mưa nắng dãi dầu

Chiếu này tôi chẳng bán đâu

Tìm cô không gặp.

Hò ơ...

Tìm cô không gặp tôi gởi dầu mỗi đêm...

Ghe chiếu Cà Mau đã cắm sào trên bờ kinh Ngã
Bấy sao cô gái năm xưa chẳng thấy ra...

VỌNG CỔ

1. ... chào. Cửa vườn cô đã khóa kín tự năm nào. Tôi vác đôi chiếu bông từ dưới ghe lên xóm rẫy chiếc áo nhuộm bùn đã lấm tấm giọt mồ hôi, nhà của cô sau trước vắng tanh, trong gió lạnh chiều đông bỗng có ai dạo tiếng nguyệt cầm như gieo vào lòng tôi một nỗi buồn thê thảm.

2. Cô đã đặt đôi chiếu bông bề dài hai thước có lẽ để điểm tô ở chốn loan phòng. Hôm nay cô đã quên tôi để cất bước theo chồng. Cô ơi, đôi chiếu bông này tự tay tôi dệt lấy, tôi đã lựa từng cọng lác sợi gai, nhưng khi tôi đến nơi thì cô đã bỏ nhà qua xứ khác, tôi đứng trước cổng vườn xưa với nỗi buồn man mác còn đôi chiếu này tôi biết tặng cho ai.
3. Nhớ năm ngoái khi ghe vừa tới vàm sông ngã bảy cô đã tươi cười dẫn tôi đến tận nhà cô, cô đưa tôi vào chốn phòng riêng để đo ni chiếc giường gỗ đồ và đặt làm đôi chiếu, cô hỏi qua giá cả tôi trả lời lấy giá rẻ làm quen, năm hôm sau khi tôi sắp sửa lui ghe cô còn đứng trên bến dặn dò kỹ lưỡng, sau khi cô đã quay gót chiếc áo bông hương cũng khâu dặng sau mấy lùm tre, cô có biết đâu tôi đã lấy nón lá che ngang để dấu đôi hàng nước mắt, vì không muốn bằng quan thiên hạ họ cười tôi là một kẻ si tình.

LỐI

Khi hỏi lại xóm giềng tôi mới biết

Cô theo chồng đã được bốn trăng qua

Mình dám đâu sai hẹn với người ta

Mà họ đành đoạn bỏ nhà đi xứ khác

Tôi vác đôi chiếu bông mà cõi lòng tan nát, bước chân đi như thể xác.....

VỌNG CỔ

4. ... không hồn. Nước mắt tuôn rơi theo lá rụng trên đường. Gió đông vụt vù thổi mạnh lạnh đất trời lạnh đến cả tâm can.

THƠ VÂN TIÊN

Người ta đã có đôi rồi

Chiều chẵn đầu ấm bằng người tình chung

Để mình vác cặp chiếu bông

Chờ đợi chi nữa uống công đợi chờ.

5. Khuya đêm nay ngồi chờ nước lớn nổi buồn đau cứ canh cánh bên lòng, tôi thấy đời tôi sao lạnh lẽo khôn cùng. Còn chi buồn hơn nghề bán chiếu để tô điểm loan phòng cho những gái còn xuân, đến khi họ cất bước sang ngang lại không một lời hỏi han từ già, cho đến đôi chiếu bông tôi bỏ công ngồi dệt mấy ngày đêm ròng rã nay cũng còn nằm trơ ở dưới khoan thuyền.

Ngon gió đêm đông đừng thổi nữa

Lòng tôi lạnh lắm gió đông ơi...

Tôi nhớ sao cho ghe chiếu trôi xuôi lòng nặng trĩu một nỗi sầu tê tái, tôi ngồi yên sau lái đôi mắt vẫn hướng về nẻo cũ vườn xưa, hỡi ơi con sông Phụng Hiệp chảy ra bảy ngã thì lệ của tôi cũng lai láng muôn dòng. Có ai biết được tấm lòng của tôi với cô gái mỹ miều trên kinh ngã bảy.

Sông sâu bên lở bên bồi

Tình anh bán chiếu trọn đời không phai.

TRÚC LAM PHƯƠNG TỬ

Viễn Châu

THƠ

*Ta đã say rồi Phương Tử ơi
Tuyết bay trắng xóa lạnh khung trời
Cung đàn đêm lạnh, tim ray rứt
Lệ thấm chan hòa lệ nền rơi!..*

Phương Tử ơi rượu Sa-kê nửa bầu vừa uống cạn
thì thấp thoáng trước thềm rêu đã rơi rụng đóa.....

VỌNG CỔ

1. ... anh đào. Mấy chén ly bôi làm khơi dậy chí anh hào, xin giã từ Trúc Lam Phương Tử ta đi giữa bầu trời giá lạnh điểm đầy sao, kìa có sao nàng lại rung rung, lệ sương rơi hay suối lệ ngập ngừng, ta chưa nói tiếng biệt ly có sao nàng đã sa nước mắt.

2. Có lẽ nàng chê ta một kiếm sĩ mang nhiều mơ
mộng đã tìm yêu qua ánh lửa đêm buồn, nàng
khuyên ta nên xây dựng tình thương trên nhân
đạo công bằng, ta mỉm cười già biệt nhấp cạn
chén cuối cùng rồi sải ngựa dưới trăng, Phương Tử
ơ! Nàng hãy dứt mấy đường tơ, chung rượu tiễn
vì ai ta uống cạn, xin hẹn đông năm sau giữa mùa
tuyết trắng dưới cội anh đào nàng hãy đợi chờ ta.

THƠ

Tuyết trắng bay mờ Phú Sĩ sơn

Gió đông vi vút lạnh can trường

Gập ghềnh vó ngựa miền quan tài

Trên nẻo đường về ngậm nhớ thương.

Một đêm không trăng ta trở về tìm nàng nơi
quán lạnh có sao chỉ thấy hoa đào rơi từng cánh
ở.....

VONG CỔ

4. ... ven đường. Hỏi ra mới biết người năm xưa đã nát
ngọc tan vàng, nàng muốn đem chút thân bỏ liễu
giết quân thù cho rõ mặt gái Phù Tang, để cho
ngàn thu sau còn ghi mãi tấm gương người trinh
liệt, nhưng mấy đường tơ của nàng ca kỹ đâu
ngăn nổi gót xâm lăng của vó ngựa biên thù.
5. Hãy cười lên đi! Cười lên đi cho cạn bầu men đắng
và hát lên đi điệp khúc của năm nào, ta run run
cúi nhặt từng đoá anh đào, tay ôm chiếc đàn

tranh của nàng ca kỹ mấy dây đồng bụi bám nhện giăng, ta bồi hồi nhớ kỷ niệm năm xưa cung đàn đêm lạnh tiễn người ra bãi chiến, ta đã thành công qua đường gươm bén mà người năm xưa đã vắng dạng đâu rồi.

6. Hỡi Phương Tử Trúc Lam! Hỡi nàng ca kỹ có tâm hồn cao cả. Đêm nay tuyết rơi trắng xóa hoa anh đào đã rụng hết từ lâu. Ta tựa thân cây nghe gió rít giữa không trung mà tưởng chừng như tiếng đàn xưa của nàng đưa mấy ngón tay mềm để nắn nót những đường tơ áo nã. Giờ đây nghiêng bầu rượu ta uống một hơi đã cạn, rượu thì cạn từ lâu sao tìm ta vẫn tê buốt lạnh lòng, Phương Tử ơi ta có ngờ đâu cung đàn năm xưa lại là cung đàn vĩnh biệt.

Đêm nay dưới cội anh đào

Ta nhớ ta sầu bên men rượu Sa-kê.

LÁ TRẦU XANH

Viễn Châu

Thương nhau cau bổ làm đôi mảnh

Một lá trầu xanh thấm nợ duyên

Cứ mỗi chiều về tan buổi chợ

Em còn hoài vọng bóng người thương

Anh hứa với em khi mình nên duyên nên nợ, thì một lá trầu xanh cũng nên vợ nên.....

VONG CỔ

1. ... chồng. Cau thắm trầu xanh sẽ thêm đượm thêm nồng, mỗi sáng tinh sương gánh trầu ra chợ trên con đê dài thoăn thoắt đôi chân, em không sợ nắng vàng làm héo úa lá trầu xanh mà chỉ sợ người yêu chờ đợi buồn phiền, đôi mắt kiếm tìm giữa buổi chợ tan, lỡ chuyến hẹn hò tình duyên đôi lứa.
2. Nhưng rồi một hôm mưa buồn xóm chợ, bên thúng trầu xanh em chờ bạn chung tình, mưa gió cách

ngăn duyên kiếp đôi mình, chợ vắng thừa người
sao anh không đến, yêu nhau rồi ngại gì lấy lỗi
bước chân, để em quay về thờ thần nhớ thương,
trầu nặng gánh hay nặng tình em thương nhớ.
Anh phụ em rồi anh không tới nữa để phen chợ
buồn héo úa lá trầu xanh.

CA MẠNH LỆ QUÂN

Hoa thu rụng rơi bên bờ sông lạnh

Em đếm bao lá thu rụng

Một ngày thu tàn hiu quạnh.

Khung trời mưa buồn đông lạnh

Ngõ ngàng đứng bên cổng rào

Nhà anh đang nói cười rộn ràng

Em hỏi thăm

Hay được đây ngày tân hôn

Ngày vui mừng tân hôn,

Của anh với người mến thương

Thôi rồi lỡ làng nợ duyên

Áo em lệ sầu thấm hoen

Lỡ câu mong đợi, mong đợi

Ngày mai chỉ hồng thấm duyên

Cớ sao anh vội sai hẹn

Còn chi tiếng thề ái ân

Lời đoan thệ sao đành quên nhau.

Trời ơi, hai thúng trâu xanh còn nặng oằn trên
đôi vai bé nhỏ, nhưng gánh tình chung đã gây đổ
tự lâu.....

VỌNG CỔ

5. ... rồi. Tiếng pháo rền vang pha lẫn tiếng vui cười.
Anh sắp sửa vui cùng duyên mới, em cũng bắt đầu
làm một kẻ đơn cô. Muốn quay về cho khỏi thấy
cảnh gai mắt trái tai, sao chân muốn bước dạ còn
mong ở lại, trời ơi nỗi khổ đau của một người con
gái mười tám xuân xanh đã mang mối tuyệt tình.
6. Trên đường về lệ trải bước chân quê trên bến cũ
con đò sao vắng bóng, đò ơi sao không xót thương
một người vô vọng lại vội vàng tách bến sang
ngang.

*Mưa hay lệ rơi hoài trên áo
Gió quỳên ngàn xác pháo trên sông
Thu về rụng lá trâu xanh
Trâu xanh rụng lá tình anh hết rồi
Một gánh trâu còn oằn nặng đôi vai
Như gánh nặng u hoài muôn vạn kiếp.
Mưa rơi lạnh buốt khung trời
Anh phụ em rồi em còn biết tin ai.*

XUÂN ĐẤT KHÁCH

Viễn Châu

LỐI

Con chim sắt đã lao vào trong tuyết trắng.

Bỏ lại nơi này tâm sự kẻ ly hương.

Tôi đứng đây để mà nhớ mà thương.

Mà chờ đợi ngày về trong mộng tưởng.

Không tiễn đưa ai bởi không có ai để mình đưa tiễn, thế sao những buổi chiều mưa lạnh tôi lại đến đây để nhìn phi cơ cất cánh rồi khuất dần trong khói trắng.....

VỌNG CỔ

1. ... sương mờ. Phải chăng nhớ quê hương và trông đợi ngày về. Kẻ vẫy khăn tay chào người ở lại, kẻ vội vàng nhắc mớ hành trang, nghe họ chúc nhau câu thượng lộ bình an tôi nghe lệ rung rung từng giọt chảy trong hồn, vội gục đầu cúi mặt quay lưng để cố ngăn đôi dòng nước mắt.

2. Nặng trĩu tâm tư khi làm thân viễn xứ nên một lần đi là khó thể quay về. Làm kẻ ly hương với tháng đợi năm chờ. Khói phi cơ đã tan dần trong mây trắng sao tôi vẫn còn đứng lặng để nhìn theo, một đàn chim vỗ cánh bay mau trời ử dột như nổi sầu lữ thứ. Tôi muốn mượn cánh chim gửi về đất mẹ những tâm sự buồn của một kẻ lìa quê.

THƠ

Đất khách bơ vơ lạ bốn bề

Nên lòng cứ mãi nhớ thương quê

Mùa xuân về nữa, xuân về nữa

Tuyết trắng rơi nhiều dạ tái tê

Mỗi bận xuân sang tôi thấy lòng se lại nhớ làm sao hương vị của.....

VONG CỔ

5. ...quê nhà. Dưa hấu Gò Công búi ngọt Biên Hòa, rượu Bà Điểm nem chua Thủ Đức, cam Cái Bè măng cụt Lái Thiêu, múi sầu riêng ngon ngọt biết bao nhiêu, cơm nấu gạo nanh chồn thơm bát ngát, mùi hương khói lẩn trong tiếng pháo, mấy cành mai nở rộ đón giao thừa.
6. Xuân đất khách lạnh lòng mưa tuyết đổ, đâu phải xuân quê nhà nên cây cỏ xơ rơ, ôi biết bao giờ được trông thấy cảnh xuân xưa, ngày về quê cũ

vẫn nay lần mai lựa, xuân năm trước hẹn mùa
xuân tới, xuân năm này lại hẹn đến xuân sau.

*Âm thầm năm tháng qua mau
Xuân này đến nữa là bao xuân rồi
Nóc giáo đường lạnh lẽo đứng trơ vơ,
Vài chiếc lá dật dờ bay trước gió
Tuyết rơi trắng xóa chân cầu
Mùa xuân đất khách ai sầu hơn ai.*

CÔ HÀNG CÀ PHÊ

Viễn Châu

THƠ

*Gió thổi toi bời xác lá bay
Mưa rơi từng giọt mái hiên ngoài
Em ngồi lẳng lẳng bên khung cửa,
Hương nẻo chân trời để nhớ ai.*

Nhưng qua khói thuốc bay bay sao nụ cười tươi
hôm nay không còn trông thấy nữa, mà chỉ thấy đôi
mi mờ hoen ngấn lệ hai vai như trĩu nặng mối.....

VỌNG CỔ

1. ... ưu phiền. Tôi lặng nhìn cô mà trí não mơ màng,
từng giọt cà phê nhẹ rơi tí tách như giọt lệ huyền
rơi rụng xuống hồn ai; gió trở chiều rồi mà tôi
vẫn ngồi đây để nghe tâm tư trĩu nặng những ưu
phiền, một buổi chiều nơi quán nhỏ cô đơn em
khóc tình duyên còn tôi sầu dĩ vãng.
2. Cô quán ơi cô buồn chi mà tiếng cười tắt lịm trong
một chiều mưa nơi quán lạnh bên đường; quán
vắng đìu hiu lá úa rụng quanh thềm, tôi như lữ
khách trên đường phiêu lãng dừng bước giang hồ
ghé lại quán hàng em, thả mộng hồn theo khói
thuốc mông lung để cho lòng ray rứt não nùng

theo tiếng nhạc, nhìn ly cà phê rơi rơi từng giọt
như ngân lệ sâu thánh thót đọng vào tim.

Chiều xuống lâu rồi, mưa vẫn tuôn

Ngoài kia phố thị hắt hiu buồn

Tôi nghe rười rượi hồn du tử

Không kẻ mong chờ cũng nhớ thương.

Có phải mái tóc em bay mà dư hương đã quện
lấy hồn tôi trong một chiều lá đổ, tách cà phê rơi rơi
từng giọt đắng như lòng ai trĩu nặng mối.....

VONG CỔ

5. ... u hoài. Quán lá xơ rơ gió tạt mái hiên ngoài, tôi
khẽ đưa tay lau dòng nước mắt chẳng biết tại
khói tro tàn hay giọt lệ khóc thương ai; tâm sự cô
hàng chắc cũng cay đắng như tôi kẻ lữ gian
truân người nhiều cảm lụy, giữa một chiều mưa
gặp nhau nơi quán nhỏ rồi chia tay không một
tiếng tạ từ.
6. Ngoài kia trời đã ngớt cơn mưa cô quán vẫn ngồi
đó với đôi mi ướt lệ, có phải tìm ai đó đã bao lần
rạn vỡ không bếp lửa hồng sưởi lạnh giữa hoàng
hôn, tôi muốn một lần được nắm lấy tay em để
trao gởi nỗi niềm tâm sự, rồi tôi sẽ cất bước dưới
bầu trời mưa gió bỏ lại sau lưng ngôi quán nhỏ
bên đường; tôi ngậm ngùi nhặt xác lá vàng rơi
như nhặt lấy những mảnh đời tan vỡ,

Chiều nay cuối nẻo đô thành,

Một kẻ phong trần thương một kẻ cô đơn.

TÌNH LAN VÀ ĐIỆP

Viễn Châu

LÝ CON SÁO

*Hoa bay theo,
Gió cuốn rụng đầy sân rêu (...)
Nhìn hoa tàn rụng rơi
Lan băng khuâng tê tái tâm hồn
Bởi bao cay đắng dập dòn,
Tình đầu vừa tan theo khói sương
Lan khóc than trong tháng năm sầu thương
Mùi thiền đành quên câu muối dưa
Mong lãng quên những khổ đau ngày xưa.*

Điệp ơi tiếng mõ chuông đã chấm dứt một cuộc tình duyên đầy trái ngang đau khổ Lan phải lịm đời hoa trong lớp áo.....

VONG CỔ

1. ... nâu sông. Liêu vắng từng đêm suốt lệ tuôn dòng,
Điệp ơi lỡ rồi duyên hương lửa Lan có tiếc gì một
quãng ngày xanh, thân bọt bèo vạn kiếp vẫn
mong manh yêu làm chi rồi khổ lụy riêng mình,

mái tóc thả để lại bạn tình chung gối kiếp hoa tàn trong chuông khuya mờ sớm.

2. Xác hoa rơi như mảnh tim lòng tan vỡ kể từ khi Diệp đã có gia đình. Ai nữ nhẩn tâm chia rẽ duyên tình, Lan sống làm sao với mối sầu tuyệt vọng mới gởi mình ẩn bóng thiền môn, dìm vào nơi liêu vắng cầu kinh, ngày quét lá bồ đề trước cổng, đời của Lan là một đời vô vọng kiếp sống thừa như ảo mộng mà thôi.

(Lối) Diệp ơi. Lan xa Diệp để âm thầm đau khổ

Diệp hiểu giùm cảnh ngộ của Lan không?

Muôn đắng cay với tâm sự nào nùng,

Ai giữ được tim lòng không rạn vỡ.

Diệp ơi, Lan cắt đứt dây chuông là để rẽ chia đạo đời hai ngã, nhìn theo bóng anh đi mà lã chã lệ ...

VỌNG CỔ

4. ... tuôn dòng. Lệ sầu thương má phấn phai hồng, tay run run nhạt mấy đài hoa rụng cánh hoa tàn bởi trận cuồng phong.

Diệp còn nhớ đến Lan không?

Thiền môn thăm viếng bạn lòng mà chi

Từ ngày lỡ mối tình si,

Thân em gởi cửa từ bi trọn đời.

5. Xác bướm cành lan em đã vùi chôn trước ngõ như chôn lấp một đời hoa trong mờ sớm chuông chiều.

Phật tự sầu ai cũng hoang vắng tiêu điều. Nơi liêu trung sau giờ sám hối ngọn đèn tàn gió thổi hắt hiu, Điệp ơi yêu bao nhiêu cũng khổ lụy bấy nhiêu càng thương nhớ lại càng nhiều cay đắng, tình đôi ta vẫn nặng sao cuộc tình duyên lại sớm chia lìa.

6. Điệp ơi, câu ân ái hãy chờ nhau kiếp khác mối duyên đầu hẹn lại buổi lai sinh, đêm nay khi trước Phật đài vừa dứt mấy hồi kinh thì hồn Lan cũng sẽ lìa bỏ cõi đời ô trược bởi bao cay đắng dọa dầy thể xác nên ngày nay sức mỗi hơi tàn, chuông chùa nhẹ điểm vang vang như đưa tiễn một linh hồn vừa thoát tục.

Trần gian anh ở em về,

Tình Lan với Điệp đoạn lìa từ đây.

THOẠI BA CÔNG CHÚA

Viễn Châu

LƯU THỦY HÀNH VÂN

I

*Trong vó ngựa đường xa ruổi dung
Ngoài gió sương chập chùng
Lên yên, thân thiếp xông pha dẫu nài quan san
Nong nả sao cho gặp mặt chàng*

II

*Nghe tiếng nhạc chìm trong gió sương
Người mãi mê trên đường
Phu Lang! Ôi hỡi Phu Lang mau dừng cương yên
Cho thiếp đây tâm sự phân trần.*

VỌNG CỔ

1. Địch Lang ôi! khá dừng cương để thiếp đây tỏ bày hơn thiệt rồi sẽ lên yên lướt gió bằng ngàn...; một năm dư nghĩa phu thê còn chạm khắc quả tim vàng... cơ sao nhút nhót nhút nhót mã chàng nữ đành trở lại Tống Bang, có phải chăng vì sợ lỗi câu

trung quân ái quốc và chẳng vẹn niềm thần tình
mộ khan, chàng lên yên lướt dặm băng ngàn để
cho thiếp đành lỡ duyên kim cái.

2. Phu Lang ôi; yếm lụy tổng quân bán lộ, nhìn mặt
nhau nói chẳng nên lời, tấm lòng son thiếp xin
phủ có đất trời...

Vạn lý phong yên quy cố quốc,

Lưỡng hàng bi lệ Tống tình lang.

Dù chàng có nhớ cố hương cũng tỏ bày cho thiếp
đây được rõ, có lý đâu khi trống canh điểm hồi bán
dạ chàng lại nhớ một mình đi khóa mã đề thương.

Thiếp tâm chính tợ trường giang thủy

Nhứt dạ tùy lang đảo phúc châu

Rồi đây cách mấy nhịp cầu,

Chàng Tương giang vì thiếp đầu sông Tương.

VỌNG CỔ

4. Dịch Lang ôi; đâu lẽ chàng đành tâm phán hồi cố
quốc để cho Thoại Ba vàng vô chốn cung hoàng...
Đêm đêm tựa rèm châu thất thểu mơ màng... Đốt
mấy tuần hương tỏa khói thiếp gởi hồn sang tận
Tống Bang, bán dạ tư lương sầu đoạn đoạn, can
tràng thống thiết lệ triêm y, duyên mà chi, nợ mà
chi, ông tơ se đường chỉ rối để cho tìm ai phải tề
tái tôi bởi.
5. Dịch Lang ôi; từ Tống Bang lạc đường sang Thộn
quốc ai đã xui chi cho gió bắc mưa cầm... Gái

thuyền duyên tao ngộ khách anh hùng... Một năm dư trong hương nồng lửa đượm đến ngày này thập nguyệt hoài thai, dù thiếp chưa biết đứa con của đôi ta sẽ là gái hay trai nhưng đó là kết quả của những ngày chung chăn xẻ gối, thiếp có làm gì nên tội mà chàng nhẫn tâm bỏ thiếp cho đành.

6. Dịch Lang ôi; chàng đã quyết vẹn bề trung hiếu thiếp cũng đành để cho chàng trở về cho vẹn chữ hiếu trung, vó ngựa bốn ba chàng khá rui dung nơi Thộn quốc thiếp vẫn chờ ai trở lại, chàng ôi,

Kim nhật phân ly quân bất tái

Kỷ hàng châu lệ Tống quân bi...

Thoại Ba này nén tim đau tiễn chàng về Tống quốc, lệ chia ly đầm ướt khăn hồng, Dịch Lang ôi; sau khi về đến cố hương cho trọn niềm thần tử, nơi Tống trào xa dịu vợi chàng có còn nhớ thiếp hay chăng?

HOA ĐÀO NĂM NGOÁI

Viễn Châu

THƠ

*Cánh chim về tổ chở mây xa
Liều biếc sâu ai quạnh nắng tà
Người đẹp đâu rồi, cây nhớ bóng
Lan đình còn đọng dấu hài hoa*

Cánh bướm năm xưa còn vờn bay trên giàn hoa
thắm nhưng cánh bướm tình chung đã phiêu bạt
đến...

VỌNG CỔ

1. ... phương nào. Trong cánh đào rơi tim se thắt
nghẹn ngào, tiết thanh minh duyên trời xui gặp
gỡ, ta với nàng buổi ấy quen nhau. Kiều Nương ơi,
ai xui chi lỡ bước đoạn trường kiều, để lệ tương tư
với xác hoa đào thi nhau rơi lả tả.
2. Muôn dặm Liêu Dương ta về thọ tang thúc phụ thì
mới hay thương hải hóa tang điền, cảnh bể dâu vì
dâu lỡ một lời nguyện, nàng đã bán mình cho
tròn chữ hiếu còn ta nát lòng vì gia cảnh đảo

diên, mái lan đình còn soi bóng nước hồ gương,
hiên Lâm Thúy rêu còn in dấu chân ngà ngọc,
đêm từng đêm cuộn mình bên gối chiếc nhìn
mảnh trăng vàng ai đã xẻ làm đôi.

THƠ

Hương tóc mơ màng, hương cổ nhân

Người xưa lưu lạc bước phong trần

Hồn thơ rữ rượi sầu ngăn cách

Lá chết rơi nhiều quyện gió đông.

Hương đâu đây còn vờn quanh hiên Lâm Thúy mà
ta cứ ngỡ là hương của người yêu tri kỷ.....

VONG CỔ

4. ... năm nào. Ta trở về đây trong tiếng nấc nghẹn
ngào, ôi mấy dòng thơ lạc vận bản nhạc sầu cùng
dở khúc tiêu tao, cổ nhân ơi trên đôi môi còn
phảng phất rượu tương giao nay đất khách nàng
lạc loài thân lữ thứ, ta bờ ngõ nhìn quanh phong
cảnh cũ cội đào xưa vẫn ủ rữ mơ buồn.
5. Hàng lệ liễu trong ngày vui buổi trước lá đào rơi
nhắc nhở cuộc tao phùng, ta đã về đây sao bật
tiếng tơ đồng. Ôi "Nhân diện bất tri hà xứ khứ,
đào hoa y cựu tiếu đông phong", hoa đào ơi đừng
cười cợt gió đông để cho tầng rêu biếc phủ mờ
hiên Lâm Thúy, ta về đây chưa với nguồn suối lệ
sao cánh đào xưa mãi cợt gió đông về.

6. Kiều Nương ơi nàng đi đâu vắng dạng, gót hoa hài còn đọng dấu thềm rêu, tình ta còn nặng lắm nàng ơi, dù góc bể ven trời ta vẫn nhớ, cố nhân ơi mực mài nước mắt mấy vần thơ gửi đến cố nhân. Đoạn trường mộng lý căn duyên liễu, bạc mệnh cầm chung oán hận trường.

Kiều Nương ơi, bởi nặng số đào hoa nên nhất phiến tài tình thiên cổ lụy.

Bơ vơ trước cổng lan đình

Ta đứng một mình khẽ gọi cố nhân ơi.

VÕ ĐÔNG SƠ

Viễn Châu

NHẠC

I

*Biên cương lá rơi Thu Hà em ơi
Đường dài mịt mù em không đến nơi
Mây nước buồn cơn lửa binh
Hết kể chuyện chung tình
Khóc than riêng em một mình*

II

*Cây tuôn lá xanh xây mồ cho anh
Tình đầu bể bâng trong cơn chiến chinh
Đưa tiễn nào hay rẽ chia
Cách trở hận muôn đời
Nói nữa chi thêm ghen lời...*

Trời ơi, bởi sa cơ giữa chiến trường thọ tiễn nên
Võ Đông Sơ đành chia tay vĩnh viễn...

VONG CỔ

1. ... Bạch Thu Hà. Bạn tình ơi đừng hoài công mòn
mỏi đợi chờ. Hãy gọi tên anh trong những chiều
sương lạnh khi cánh nhạn bay về cuối nẻo trời xa,
hay những lúc canh khuya tựa rèm châu ngấm
ánh trăng tà nàng hãy nhớ đến tháng năm này
có một người yêu đã vùi thây giữa vùng cát trắng.
2. Ta cảm thấy một vùng trời đất hình như đảo lộn
máu đào tuôn ướt đầm nhung bào. Ta gọi tên em
trong tiếng nấc nghẹn ngào, đây mới thật là lần
chia ly vĩnh viễn hết mong gì thấy mặt cùng nhau

NHẠC

*Rượu chia ly ngày ấy tiễn anh đi
Hoa lá bay theo gió ngựa phi
Có biết đâu buổi tiễn đưa hôm ấy*

CHUYỂN VONG CỔ

Là buổi chia lìa nàng chờ đợi mà chi.

LỐI

*Ta cảm thấy máu ngừng trong nhịp thở
Rút gươm thiêng mà dòng lệ tuôn sa
Khắc vào cây ba chữ Bạch Thu Hà
Để kỷ niệm ngày ta không gặp nữa.*

Tuần mã ơi, hãy phi mau về báo hung tin cho
quân ta được rõ rằng Võ Đông Sơ đã vùi thây trong
gió bụi...

VONG CỔ

4. ... quan hà. Tiếng kiểng thu quân tắt lịm tự bao giờ.
Hoàng hôn đã phủ trùm lên bãi chiến một vẻ u
buồn lạnh lẽo tiêu sơ.

THƠ

*Lá rừng rơi rụng như mưa
Phải chăng xây hộ nấm mồ cho ta
Máu hồng theo lệ tuôn sa
Nhắc câu chung thủy lòng ta ghen ngào.*

NHẠC

5. *Máu đào tuôn đầm ướt nhung bào
Chí anh hùng vùi trong kiếm đao
Bóng chiều ơi cuối nẻo biên thùý
Ta thấy miền xa rữ bóng quân kỳ.*

Ta muốn kêu lên ba tiếng Bạch Thu Hà.

Bạch Thu Hà ơi, tìm ta ngừng đập máu tuần hoàn
như ngưng chảy khắp châu thân, thôi lỡ làng rồi
tiếng hẹn trăm năm từ đây nàng có nhớ đến ta hãy
ngâm câu: “Túy ngọc sa trường quân mạc tiểu, cổ lai
chinh chiến kỷ nhân hồi”.

6. Bạch Thu Hà, Bạch Thu Hà ơi nàng đã bao phen vượt suối trèo non, ta mấy bận lao mình trong nắng gió, chuyện hàn huyên chưa cùng nhau cạn tỏ thì giọt máu chung tình đã nhuộm thắm chinh y. Từ đây hết nợ hết duyên hết ân hết ái, lưới gươm thiêng ta xin gởi lại cho người yêu lý tưởng Bạch Thu Hà.

NHẠC

Biên cương lá rơi Thu Hà em ơi!

Đường dài mịt mù em không đến nơi

Mây nước buồn cơn lửa binh

Hết kể chuyện chung tình

Khóc than riêng em một mình.

PHẦN LÊ HUÊ

Viễn Châu

CA KHÚC

*Ngập ngừng lên yên, ruỗi vó câu ta lại quay về
quê cũ*

*Hận lòng vương mang thấy hoa rơi xui thiếp
chứa chan lệ tình*

Mây trôi, theo gió ngàn xa đưa vì vu

Trong khói sương như gọi sầu nhớ mơ buồn

Tìm đâu, tê tái lòng trong cơn xa nhau

Trách bấy ai quên tiếng tương giao hẹn nguyện

*Nghẹn ngào tâm can lá hoa ơ sao vội khơi niềm
thương nhớ*

*Mộng lòng tiêu tan chốn quê xưa mưa gió đêm
nay lạnh lùng...*

Giọt lệ Hàn Giang chứa chan một thiên tình sử,
có phải chăng ngày Lê Huê Phần Nữ trở về đây
với tâm sự của...

VỌNG CỔ

1. ... riêng nàng. Nợ thiếp còn mang sao chẳng trọn
duyên chàng. Tưởng đâu được vẹn niềm hương
lửa, ai có ngờ bình vờ gương tan, nát lòng chưa

khi rượu giao bôi chưa cùng ai cạn chén ân tình,
thiếp phải vội vã hồi quê, lệ tuôn rơi ngập ngừng
thấm áo.

2. Thiếp về đây hỡi lá lá rơi, hỡi hoa hoa rụng, hỡi
vàng trắng xé bóng, hỡi con tim đã rạn vết
thương rồi, vườn cũ xơ rơ chiếc én lẩn lung trời.
Thôi thì duyên hẩm hiu thiếp đành cam chịu, ai
phụ phàng có trời đất xét soi. Tuấn mã bên ba
hội cổ quận, một màu quan tái nhuộm tà huy.
Chàng nhẩn tâm phụ phàng búng rầy, cảnh cô
phòng thiếp chịu sầu bi.

THƠ

Chăn gối hững hờ chăn gối lẻ.

Phấn hương lợt lạt phấn hương tàn

Bao nhiêu thương nhớ bao nhiêu lệ

Mong ước thôi rồi chịu vỡ tan

Ta đã gửi bao nhiêu niềm tin trước khi rời Hàn
Giang quận, nay về đây thì quả tim non cũng nứt
rạn bấy...

VONG CỔ

4. .. nhiều lần. Ai có xót thương kiếp hồng nhan phải
dạn mặt phong trần. Nhưng ta không may may
cầm hận bởi còn lạ gì lòng dạ của đàn ông, thôi
thì quê nhà xưa hãy trở lại cho xong, khép cửa
phòng the, then với gió trăng xưa tủi cùng gương

lược cũ, dờ dang niềm phụ phụ con tim non rì rì máu chân thành.

5. Thất thểu lên yên bụi mờ theo vó ngựa, mưa lạnh hoàng hôn ướt đầm nhung bào, ta chẳng biết giọt mưa rơi hay lệ thấm tuôn trào, ôi "Tùng cúc lưỡng khai tha nhật lệ, cô chu nhất hệ cố viên tâm". Gió ngàn ôi hãy dứt tiếng bi than, ta trở lại Hàn Giang với cội lòng đã tan nát, thân hoa trôi bèo dạt, lệ Hàn Giang đượm chảy bao lần.
6. Hàn Giang ôi ta bở ngỡ quay về thăm cảnh cũ sao hoa lá vẫn tiêu điều rũ rượi như chế nhạo kẻ bị chồng phụ bạc đuổi xô, tim ta đau theo cơn gió đầu thu, lệ ta nhỏ như giọt mưa rơi kẻ lá. Hàn Giang ôi hãy khóc lên đi một cuộc tình tan vỡ cho tim ta nhẹ mỗi ưu phiền, ta sống giữa Hàn Giang với chuỗi ngày khổ đau câm lặng, để nghiền ngẫm hai chữ ân tình đã khiến cho mình cam chịu cảnh cô đơn.

KIỆP CẨM CA

Viễn Châu

THƠ

Khi bức màn buông, danh vọng hết,

Người về lòng rữ sạch sầu thương.

Người vào cõi áo lau son phấn,

Trở cả vinh hoa lẫn đoạn trường.

Hát nữa đi em! Hát lên đi để cho con tim chìm trong nhịp thở, cho đau thương vọng theo lời ca nhưng nhớ từng âm giai nức nở lệ ...

VỌNG CỔ

1. ... hoen sầu. Mình gặp lại nhau giữa tàn canh mưa gió mịt mù, dưới mái hiên bên hàng cây trút lá hai đứa âm thầm đếm từng giọt mưa rơi; nghiệp ca cầm chỉ có bấy nhiêu thôi, tôi bán đường tơ em bán tiếng ca sầu, để rồi mai này khi nước mắt trôi xuôi mình khóc cho nhau để già từ dĩ vãng.
2. Còn gì đâu khi dung nhan tàn tạ thì mộng vàng son cũng chấm dấu sau cùng, danh vọng phù hoa như bột nước xuôi giòng, nữa quãng hoa niên là tiền tài danh vọng, nữa quãng đường chiều là

chiếc bóng chơ vơ, bụi kính kỳ đã ngăn lấp nẻo người đi, mình lủi thủi trở về căn gác cũ, buông thông hai tay giã từ nhân thế, ai tiễn đưa mình về cát bụi nghìn thu.

PHỤNG HOÀNG

Đêm đêm mang tiếng nhạc:

Lời ca, dệt gấm thêu hoa giữa chợ đời man trá,

Thế cuộc đổi thay, lòng người diên đảo,

Mỗi gót phong trần bởi nặng nợ cầm ca.

Đó rồi đêm đêm,

Trút cạn máu tim cho nhân thế vơi sầu,

Dưới ánh đèn đêm, thương vay khóc mượn,

*Khi màn nhung khép lại rồi, môi cũng nhạt
màu son.*

Nếu mai đây ai có nhớ về một giọng hát liêu trai qua từng cung sầu muộn, xin hãy xem tôi như bóng mờ dĩ vãng đã vùi chôn một bóng dáng.....

VỌNG CỔ

5. ... thương sầu. Tao ngộ đêm nay mai sáng đã xa rồi, mình tâm sự khi tàn canh vắng lặng giữa ngoại ô buồn vắng tiếng ngựa xe; tôi so dây tay run rẩy đường tơ, em thổn thức nghẹn ngào qua tiếng hát, tiếng hát thê lương hòa theo tiếng nhạc, hồn lâng lâng bằng bạc mối u hoài.

6. Gặp gỡ đêm này là lần cuối đổi trao nhau mai xa cách chắc không còn gặp nữa, đêm nay tôi với em hai cuộc đời phiêu bạt xin tặng cho đời tiếng nhạc lời ca, kiếp phong trần bao cay đắng xót xa khi đèn sân khấu tắt bức màn nhung buông xuống, hết chúa hết tôi hết công hầu khanh tướng có còn chăng một kiếp sống đau buồn; rồi mai này khi má hóp răng long đôi tay run rẩy với chiếc đàn long phím,

Ngồi trên gác vắng lạnh lòng,

Bản nhạc cuối cùng mình dạo để mình nghe.

PHẠM LÃI BIỆT TÂY THI

Viễn Châu

THƠ

*Bát ngát trời khuya gió lạnh lùng
Con thuyền lướt sóng giữa trùng dương
Rồi đây hai ngã đành xa cách
Cây lá nơi này cũng nhớ thương.*

Tây Thi ôi, nước bạc ngược dòng trăng tà lộn
bóng, nàng ra đi để cho tôi mang sầu hận đến.....

VỌNG CỔ

1. ... muôn đời. Tôi sẽ vì ai vò vố một phương trời,
nàng hãy vào trong nghĩ an giấc điệp vì ngoài
này tuyết trắng lạnh lùng rơi; trên chiếc thuyền
rồng lướt sóng đêm nay có kẻ nhìn trăng mà khe
khê thở dài, kiếp má hồng đến thế thì thôi, phí
bỏ một đời để đền xong hận nước.
2. Tôi đã đến Trữ La Thôn trong một ngày nắng đẹp
để một dung nhan sắc nước hương trời đâu biết
ngày nay phải cách biệt nhau rồi, nén tim đau
đưa nàng lìa đất Việt, lệ anh hùng cố nén vẫn

thầm rơi, ngày mai này khi sang đến Ngô bang
nàng ở lại còn tôi hồi cố quốc, rồi đây

Thiên tình sử sẽ chép bằng nước mắt

Mới tương phùng sao sớm vội lìa tan.

THƠ

Mấy cánh sao khuya rụng nữa rồi.

Trăng tà tắt lặn, lá vàng rơi.

Ngô bang thương kẻ sầu ly quốc

Ta ở nơi này chịu lẻ loi.

Tây Thi ôi, làm sao tôi quên được nơi Trữ La
Thôn nhìn ai đang giữ lựa, lòng băng khuâng
chan chứa mộng...

VONG CỔ

5. ... ân tình. Hạ bút để thơ ca ngời nét khuynh
thành, nhưng Tây Thi ôi tình quê hương vẫn nặng
ta phải nén lòng gạt bỏ tình riêng; rồi đây tiếng
cười của em có làm sụp đổ Ngô bang để trả rảnh
thù nhà hận nước, nhưng nhớ đến giờ chia ly nào
ruột đã làm cho tôi tê buốt can trường.

THƠ

6. *Bát ngát trời khuya gió lạnh lùng*
Con thuyền lướt sóng giữa trùng dương
Rồi đây hai ngã đành xa cách
Cây lá nơi này cũng nhớ thương.

VỌNG CỔ

Sóng biếc linh đình con thuyền lướt gió chốn Ngô bang em ở anh về; Tây Thi ôi rồi đây Trữ La thôn mây nước sẽ điêu hiu vì người đẹp không bao giờ trở lại,

Trữ La vắng bóng em rồi.

Người yêu đâu nữa, mộng đời tiêu tan.

LAN VÀ ĐIỆN

Viễn Châu

LỐI

Lan xơ xác sầu ai Lan rũ cánh

Bướm lơ làng duyên phận bướm cô đơn

Mộng lòng tan theo năm tháng tử hờn

Nơi phát tự còn vương mùi tục lụy

1. Điện ơi, cánh bướm năm xưa hãy bay đi đừng trở lại vì em hiện nay chỉ là một đóa...

VONG CỔ

1. ... Lan tàn. Em biết anh chẳng dạ phụ phàng. Nhưng kiếp này đã lỡ xin Điện đừng lưu luyến chi Lan, hãy để cho em yên tâm rảnh dạ tu hành, mượn kinh kệ chốn thiền môn để phơi pha mối sầu vụn cổ.
2. Khi tiếng mõ công phu nện đều trên chánh điện thì suối lệ đầy vơi cũng thấm đượm áo nâu sòng, tiếng hến năm xưa còn nhớ mãi bên lòng.

Nếu chẳng cùng anh xây tổ ấm

Thân này nguyện gởi chốn thiền môn...

Trời ơi lời đoan thệ năm xưa đã thành sự thật bởi từ khi Diệp đi cưới vợ thì Lan cũng gởi kiếp xuân tàn nơi cửa từ bi.

3. Diệp ôi, đời của Lan đến ngày này còn kể đến làm chi, Lan đã xây đắp một hy vọng tương lai để được cùng ai nên nghĩa gởi chẵn trong vòng lễ giáo, thế mà ông tơ các cố đem sợi chỉ hồng xe lộn mối duyên.

Thôi rồi một kiếp xuân xanh

Diệp ơi cưới vợ Lan đành xuất gia

Lệ tràn theo giọt mưa sa

Hỏi trắng trắng lặn, hỏi hoa hoa tàn

LỐI

Kéo vạt áo lau đôi dòng nước mắt

Lạy mẹ cha con thí phát quy y

Con dao kia với xác bướm khô này

Lan chôn lấp dưới cột cây ngoài cửa phật

Diệp ôi, mái tóc xuân xanh Lan đã cắt đi với lời khấn nguyện trong khi giữa thiên môn vọng lại tiếng...

VỌNG CỔ

4. .. chuông buồn. Suối lệ tuôn rơi theo lá rụng quanh tường, tiếng côn trùng nỉ non họa lại bản nhạc sầu với tiếng mõ hồi chuông,

*Nam mô cứu khổ chí tôn
Cầu xin phổ độ linh hồn thế gian
Con tên là Nguyễn Thị Lan
Xác thân còn đó hồn tan lâu rồi.*

5. Điệp ôi, sau khi Điệp trở về xóm cũ thì mái nhà xưa đã vắng bóng Lan rồi. Lan cất bước ra đi mà tác dạ toi bời. Lan biết Điệp cưới vợ chẳng qua vì nghịch cảnh chớ phải nào phụ bạc chi Lan. Nhưng mối tuyệt tình Lan phải đeo mang, bao thất vọng đọa dày thể xác; Lan mới mượn lời kinh tiếng kệ để mong dập tắt lửa ưu phiền.
6. Điệp ôi, hôm Điệp đến thăm Lan là một buổi chiều sương lam mờ cảnh vật, Điệp ngập ngừng trước cổng nhìn thân bạn héo mòn mà lã chã lệ sầu tuôn. Điệp ơi, Lan đã cắt đứt dây chuông để cho Điệp trở về cùng bốn phận, có biết đâu vì không dần được cơn cảm xúc cho nên Lan ngã gục trước sân chùa, khi Lan tỉnh dậy thì chỉ nghe tiếng chuông mõ công phu vang rền trên chánh điện.

*Gia trung Điệp đã về rồi
Đêm đêm quỳ trước Phật đài mình Lan.*

NHỚ MẸ

Viễn Châu

Hồ hơ... lòng con thảo như giọt sương hạt bụi

Công mẫu từ như ngọn núi Thái Sơn

Có cha có mẹ thì hơn

Không cha không mẹ

Hồ hơ... không cha không mẹ như đồn dứt dây.

Rảo bước qua nhịp cầu tre trở về nơi mái lá, con
mới hay mẹ đã.....

VỌNG CỔ

1. ... qua đời. Mẹ ôi, lòng của con tan nát tới bời. Trên bàn thờ cũ kỹ con chỉ thấy lạnh lùng chiếc nhện buông tơ, mẹ ôi tuổi già nua mẹ chịu đói no sau trước một mình, còn con thì trên bước lãng du bốn phương trời đã làm thân viễn xứ.
2. Mẹ đã bắt ốc hái rau tảo tần hóm sớm quản chi thân góa bụa cơ hàn. Con nhớ ngày cha con vĩnh biệt dương trần, một mình mẹ lo ma chay tống táng nhờ láng giềng cô bác cũng thương, kẻ gào người tiến đưa nhau giúp đỡ, mẹ cũng được an ủi đôi phần trong cảnh mẹ góa con côi.

Sau khi chôn cất cha rồi,

Đêm đêm không ngủ mẹ ngồi thở than.

3. Có nhiều đêm không có tiền mua dầu thắp đèn làm việc, mẹ phải ra ngồi sàng gạo dưới trăng, con quần quít bên cạnh mẫu thân nhìn ánh trăng thượng tuần lấp ló sau hàng phượng vĩ, con thấy đôi dòng lệ của mẹ từ từ chảy dài xuống má, con hỏi tại sao mẹ buồn vậy mẹ, mẹ gượng cười mới bảo cùng con

THƠ VÂN TIÊN

Con ơi lòng mẹ héo hon

Bởi thương con trẻ hầy còn bé thơ

Cha con lia côi trần nhơ

Bỏ con với mẹ bơ vơ trên đời.

LỐI

Nhớ một buổi về thăm quê ngoại

Khắp bốn bề lửa cháy nhà tan

Mẹ với con khi đi đến cổng làng

Còn lưu luyến mái mái tranh nghèo nơi xóm nhỏ.

Trong lúc tản cư sống nhờ bên ngoại, mẹ phải đi bán từng lon gạo để nuôi con trong cơn khói lửa...

VỌNG CỔ

4. .. điều tàn. Ba bốn năm dư mẹ con ta sống trong cảnh cơ hàn. Bà ngoại thì lưng còng tóc bạc thêm bệnh già nay ốm mai đau, khi ngoại tắt hơi chỉ có mẹ với con đầu đội khăn tang lúi thủi theo sau quan tài của ngoại; ôi còn chi buồn hơn là một đám ma nghèo.
5. Năm sau khi lửa chiến chinh tràn vào xóm nhỏ, mẹ chưa xót bảo con phải tìm chốn bôn đào, con cất bước đi mà dòng lệ tuôn trào. Con đi từ từ xa bến, mẹ vẫn còn đứng dưới hàng cau, những chiếc lá sầu đâu gió cuốn tả tơi như dòng lệ mẹ tôi rờn rờn đượm chảy, một người mẹ sống toàn trong đau khổ từ thuở xuân xanh cho đến buổi bạc đầu.
6. Mẹ ôi, bàn thờ mẹ nhện dầy bủa lưới, lòng con sầu như mối nhện giăng tơ. Mười năm qua trở lại quê xưa, thì thể xác của mẹ đã vùi sâu dưới ba tấc đất, giữa tấm phên tre con còn nhìn thấy chiếc áo vá quàng của mẹ lờ mờ bụi bám nắng soi, chiếc áo năm xưa gợi lại hình ảnh dưới trăng mẹ ngồi sàng gạo còn con thì nũng nịu ngồi lên trên vạt áo mẹ hiền.

THƠ

Năm nay con lớn khôn rồi

Trở về quê cũ mẹ thời còn đâu

Mẹ đà khuất bóng ngàn dâu

Biết ai lau hộ dòng châu thâm tình.

ANH ĐI XA CÁCH QUÊ NGHÈO

Viễn Châu

HOÀI CẦU

I

*Mưa gió lạnh triền miên, đêm đã khuya
Ngàn nhớ nhung hiện về
Năm xưa, ta đón đưa nhau bên bờ sông xanh
Nhưng giấc mơ sum hiệp không thành*

II

*Mưa gió tạt lều tranh không chiếu chăn
Đời sớm trưa một mình
Chia tay, em ở anh đi bao ngày xa xôi
Thương nhớ ai phiêu bạt phương trời*

Mưa bão đêm qua nên đường đất ven sông trở nên
lầy lội, gánh bún trên vai dọc theo bờ cỏ rối, mãi chờ
anh nên chẳng vội..

VỌNG CỔ

1. sang dò. Em mến thương anh qua chiếc áo học trò,
trên đường xuống chợ mình cùng chung lối ngõ,
chưa dám trao lời nhưng lòng rộn niềm mơ. Xuân đã
về trên bến cũ hay chưa, mà đôi mắt em xanh, đôi
má em hồng? Rồi lúc quay về, đêm lại từng đêm.
Dấu kín trong tim một chuyện tình bé nhỏ.

2. Anh khen mãi đôi tay em đã tròn lại trắng. Em cố cười duyên nhưng e thẹn trong lòng. Muối ớt anh nêm cho thêm ngọt thêm nồng. Muối Ba Động mặn tình đôi lứa, ớt dẫu bờ thắm thía vị yêu đương. Nhìn anh học trò rảo bước đi nhanh. Khi nghe tiếng trống trường giục thúc. Em cất tiếng nói thầm trong nguyện ước. Cho em với chàng sớm được tròn duyên.

HOÀI CẦU

Xa cách một thời gian anh ở đâu

Ngàn nắng mưa dài dẫu

Quê xưa, năm tháng ưu tư như chờ mong anh

Em ở đây hieu quạnh một mình

Nhớ không anh, trên đường qua xóm vắng, gánh bún trên vai mùi thơm theo gió lộng, em vẫn chờ anh khi tiếng trống...

VỌNG CỔ

4. ...tan trường. Anh đã đưa em suốt một quãng đường. Em khuyên anh ráng lo ăn học. Để sau này đỗ đạt thành danh. Anh dặn em ráng tần tảo bán buôn, mai sau thành chồng vợ sống vui niềm hạnh phúc. Em e thẹn vội che khăn cúi mặt dưới hàng me lác đác rụng trên đường.
5. Thế rồi anh ra đi không trở về quê cũ. Hai mươi năm đằng đẵng qua rồi. Còn nhớ không anh

những kỷ niệm xa vời. Bánh óng Ba Se thơm mùi gạo mới, thuốc rầy Nhị Trường bát ngát mùi hương. Hồ hồ... dưa nào ngon bằng dưa Bàu Cát, bắp nào ngọt bằng bắp Mỹ Hòa. Mưa nắng hai mùa, nhọc nhằn sớm tối; dù bao nhiêu năm em vẫn đợi anh về.

6. Hai mươi năm sống đời cô quạnh, em vẫn nặng nề với gánh bún trên vai. Anh học trò nghèo giờ như cánh chim bay, theo mưa gió đến nẻo trời xa lạ. Vùng Thanh Lễ, hàng me còn xanh lá, xóm Tri Tân cây điệp vẫn đơm bông. Đa Lộc, Phước Hưng, Tập Ngãi, Đại An, sao ai không nhớ xóm làng xơ xác. Đất cũ Đôn Châu quê nghèo mộc mạc đang chờ anh trở gót quay về. Anh ơi, đám bắp trở cờ, rầy sắn đơm bông như trang điểm để đón chào anh đó.

Anh đi xa cách quê nghèo,

Nhớ bún nước lèo hương vị xứ mình không.

TÂN QUỲNH KHỐC BẠN

Viễn Châu

LỜI

*Nghe hung tin Nhị ca đà thọ khổn,
Hồng Đào Sơn em quay ngựa trở về đây
Kìa, giữa pháp trường cát bụi mù bay
Quân đao phủ sắp ra tay hành quyết.*

Khoan khoan hãy để anh càn phân đừng giết oan
một trang hào kiệt, nghe lời anh đình thủ bớ...

VỌNG CỔ

1. ... La Thành. Thôi rồi một lưới gươm đưa đã dứt mạng anh hùng, Đơn nhị ca ôi còn đâu một đời ngang dọc quyết vẫy vùng cho rõ mặt núi sông, nhớ năm xưa cùng nhau thề câu chị ngã em nâng, dầu tử sanh quyết vẹn nghĩa kim băng, thế mà hôm nay u hiển đôi phang giữa pháp trường chia tay vĩnh viễn.
2. Thủ cấp đã rơi trên thảm cỏ xanh nhưng đôi mi còn mấp máy, phải chăng oán Đường Vương và hận kẻ vong thê, nghe hung tin em vội vã quay về. Trời ơi trễ phút giây anh đã ra người thiên cổ, lòng dạ nào em chẳng tái tê. La Thành ôi! Em tề làm chi nữa xuống tay giết người bạn cũ, dầu

không thương em cũng đừng nên hạ thủ, giết kẻ thù chó giết bạn đành sao.

3. Nhị ca ôi, chén rượu đoan thể hơi men còn phảng phất đầu môi, trên lối hoạn đồ muôn nẻo ngược xuôi, anh mang chí cả mong đập thành phá lũy nhưng trời không tựa lòng người dũng sĩ nên giữa trận tiền anh phải chịu sa cơ. Ai còn bày ra chi cuộc tống tử đau thương, lẽ đưa tiễn rượu đào pha nước mắt; chén rượu năm xưa kết giao tình bạn hữu, chén rượu ngày nay dứt đoạn nghĩa kim bằng.

LỐI

Hùm dẫu thác danh thơm còn chói rạng

Sá chi điều mũi đạn lần tên

On nhị ca bảo bọc mấy năm trường

Công hoạn dưỡng chưa báo đền muôn một

La Thành ôi! Anh trách em sao ở chi quá nghiệt, nữ vung gươm giết thác bạn...

VONG CỔ

4. ... anh hùng. Chữ đồng tâm em bẻ gãy cho đành, nhớ năm xưa nơi Tam Hiền quán cắt máu ăn thề kết nghĩa đệ huynh, thế rồi nhị ca bỏ ra đi theo thập bát phần vương không cùng chí hướng nên ai lo thờ chúa nấy, người sao được trọn trung trọn hiếu, còn người phải cam lãnh án bêu đầu.

5. Nhớ khi xưa khi sang nhà em chúc thọ, cũng tại Trình Giảo Kim nên có chuyện cảm hờn, La đệ tuổi thanh xuân nên tánh khí can cường, trong khi ăn thể trích huyết máu của hai người chẳng chịu trào tuôn; đó là điềm trời xui trong nhóm đệ huynh có hai kẻ tánh tình không hòa hợp, thế rồi khi lên Hồng Đào Sơn chiêu an tam kiệt, em về đến nơi thì sự thể đã muộn màng.
6. Đơn nhị ca ôi! Ôm thây anh máu thấm nhuộm chinh y, lòng tiểu đệ thêm náo nùng chua xót, nhớ đến câu: “Tiền đồng tịch kim bằng cộng lạc, hậu lâm nguy bất kiến đệ huynh”, đáng anh hùng đâu ngại lẽ tồn vong nhưng chết tức tuổi ngàn thu còn di hận, em cầu chúc cho hương hồn anh sớm tiêu diêu miền lạc cảnh bởi có câu sanh vi tướng tử vi thần. Kiếp này đây mộng đồ vương anh không được đặc kỳ sở nguyện, em tin tưởng sau này anh sẽ trả hận thù trong kiếp lai sinh.

GÁNH NƯỚC ĐÊM TRĂNG

Viễn Châu

LỜI

Sương thu lạnh bao trùm khắp nẻo

Trăng đêm nay dịu dịu cả không gian

Tôi với em đi gánh nước cạnh đình làng

Mùi cỏ dại mơ màng trong đêm vắng

Nước giếng trong giữa đôi cát mịn, ánh nguyệt mờ
soi đôi bóng...

VỌNG CỔ

1. giao kê. Dưới trăng khuya tôi với em quảy gánh ra về. Giữa không trung tiếng sáo diều khoan nhặt như tiếng hẹn hò của đôi mảnh tình quê; em trước tôi sau hai đứa bước mau đi giữa đường mòn, đôi ta vẫn lưu luyến nhau khi đến ngã ba đường là chỗ chia tay để trở về xóm nhỏ.
2. Cuối năm ấy tôi phải đi làm ăn nơi miền rừng sâu núi thẳm, trước khi ra đi tôi còn căn dặn em rằng, em có thương anh thì em đừng vội lấy chồng.

THƠ

*Tôi sẽ ra đi miền viễn xứ
Quê người vẫn giữ dạ chờ mong*

THƠ VÂN TIÊN

*Gìn lòng hai chữ nghĩa nhân
Yêu ai yêu chỉ một lần mà thôi
Em cười em bảo với tôi
Thề có đất trời, em không phụ anh đâu*

3. Đêm sau chờ em đi gánh nước, tôi đón tại ngã ba đường dưới rừng mù u, tôi không nói được nữa câu vì vừa toan mở lời từ biệt thì đôi mắt em đã rung rung dòng lệ, tôi vội lấy khăn tay ra lau nước mắt và gánh hộ cho em đi một đổi đường gọi là lần cuối cùng giúp đỡ cho nhau.

THƠ VÂN TIÊN

*Khăn tay tôi cất đem theo
Còn in nước mắt bạn nghèo năm xưa
Quê người dãi nắng dầm mưa
Làm sao quên kẻ sớm trưa đợi chờ*

THƠ

*Năm tháng dãi dầu nơi đất khách
Nhớ em tôi trở lại quê nghèo*

Đêm khuya vắng bóng người thôn nữ

Sương nhỏ trên cành lệ nhỏ theo.

Ba năm sau tôi trở về quê cũ gánh nước đêm trắng để tìm lại kẻ...

VỌNG CỔ

4. ... chung tình. Quảy gánh lên vai tôi thờ thần một mình. Nước giếng trong leo lẻo soi rõ bóng hình tiêu tụy của tôi; tiếng gà đã gáy tan canh, trăng mười tám đã nhô lên khỏi đầu khóm trúc; tôi ngồi khoanh tay bên đôi gàu nước, lòng băng khuâng chưa vội bước chân về.
5. Nước giếng trong như mối tình trong trắng tự ngày xưa thệ chẳng phai mờ, cứ sao em vội bước sang ngang không đợi không chờ, chồng của em ở miền đô thị lại là người tốt mã giàu sang, còn tôi thì mặt nám da đen bởi mưa nắng của rừng sâu núi thẳm, sau ba năm trở về quê với hai bàn tay trắng, biết bán cho ai mua một tấm chung tình.
6. *Hồ hơ, ai phụ tôi có đất trời chứng giám.
Phận tôi nghèo đâu xứng đáng cùng ai
Tuồng giếng sâu tôi nối sợi dây dài
Hay đâu giếng cạn,
Hồ hơ, hay đâu giếng cạn tôi tiếc hoài sợi dây*

VỌNG CỔ

Trăng ôi trăng sáng làm chi khi lòng tôi đang u tối, nước giếng sâu trong vất sao tình của ai kia như vũng nước trong bùn, đêm nay dưới ánh trăng khuya tôi lại thẩn thờ ra đi gánh nước.

Ngồi trên bờ giếng một mình

Có ai giải mối hận tình cho tôi.

BẠCH THU HÀ

Soạn giả: Viễn Châu

NHẠC

I

*Trông khói hương mơ màng bay bay,
Đêm tóc tang u buồn nhớ ai,
Nửa chừng duyên kiếp chia phôi,
Ai đi cách mấy phương trời,
Duyên trúc mai vĩnh viễn xa rồi.*

II

*Ai biết đâu một lần chia tay
Riêng thiếp cam chịu nhiều đắng cay,
Mối sầu bao thuở cho người
Ly tan chưa xót muôn đời
Bao đắng cay than chẳng nên lời.*

VỌNG CỔ

1. Vô Lang! Vô Lang ôi! Đồi ngã thâm thương uyên ương rẽ cánh, thiếp đành cam gầy gánh chung tình.... Gió kếp mưa đơn thiếp thui thủi một mình..., chàng hy sinh đền ơn xả tắc thiếp nghen

ngào tím ruột bầm gan; rảo bước theo đám quân
canh đến trước từng đình, thiếp ngập ngừng chưa
dám bước vào trong, bởi thiếp đây đâu dám ngờ
rằng Võ Đông Sơn đã ra người thiên cổ.

Đàn đứt dây rồi phím đã long, làm sao dạo được
bản tương phùng, thiếp gởi niềm đau theo giọt lệ
ly tình; trống thành Tây mấy dùi khoan nhất,
lòng thiếp hải hùng như tiếng trống tàn canh.

THƠ

*Bẽ bàng thay, buổi đầu xanh
Đầu xanh vương lấy nợ tình mà chi,
Để rồi chịu cảnh chia ly,
Một buổi phân kỳ, lệ hận trào tuông.
Lỡ giấc mơ tình giữa tuổi xuân,
Lâm than gió bụi biết bao lần,
Thiên thu điệp mộng hôn trình nữ
Vạn cổ tình hoài vọng cố nhân.*

VỌNG CỔ

4. Thiếp muốn xé tan đám mây đen trên từng cao
diệu vợi, để hỏi thử cao xanh ông ghét ghen chi
mà để tội khách chương đài... Một kiếp quần thoa
lặn dạn biết bao ngày, nhưng mảnh kiên trinh
thiếp nguyện vẹn giữ cho trọn lời đoan thệ cùng
ai.

THƠ

*Thôi rồi đá nát vàng phai,
Cầu ô lơ nhịp, mộng đời dở dang
Nhìn lên trướng rũ màu tang,
Chàng đi để thiếp khóc than một mình.*

5. Ánh nguyệt mới nhô lên đã bị phủ che bởi vầng mây xám, cũng như đời thiếp vừa thoát cơn khổ nạn đã đành cam vắng bạn chung tình, quần mảnh khăn tang thiếp quỳ trước tòng đình; chàng ra đi muôn đời không trở lại, chén rượu đào thiếp đưa tiễn ai đây.

NHẠC

*Rượu sanh ly dưới làn hương khói
Trước linh sàng thiếp thốn thức từng cơn.
Rượu đôi chung lễ người thiên cổ
Tiễn đưa ai đi mãi không về.*

6. Võ Lang! Võ Lang! Trời ơi thiếp đã gào lên mấy lượt sao chàng vẫn im lìm trong cổ áo quan; bạch lạp lơ mờ như đổ lệ sầu than, như khóc cho đời thiếp bẽ bàng duyên hương lửa; lời đoan thệ đã bay theo ngọn gió thì còn tiếc chi thân của Bạch Thu Hà; Võ Lang ơi! Thiếp mượn lưỡi bảo đao phủ rồi nợ thế, để nơi miền âm cảnh Bạch Thu Hà hội ngộ Võ Đông Sơ.

GIÓ BIỂN HÀ TIÊN

Viễn Châu

*Thạch động Hà Tiên cây rũ bóng,
Nhớ đêm nào nghe gió biển lộng trùng dương.
Em gởi anh mái tóc thề còn đượm mùi hương.
Anh còn giữ trên đường xa điệu viễn.*

Anh ôi, biển Hà Tiên còn vương mùi gió mặn sao
phút chia ly chẳng dặng buổi.....

VỌNG CỔ

1. ... tao phùng. Nước chảy bèo trôi khó được chung cùng, chúng ta đã khắc tên nhau với lời đoan thệ giữa đêm rằm trên mỏm núi Tô Châu; rồi cánh buồm khuất dạng giữa đêm thâu, em tưởng chừng như dư hương một mối tình đầu còn vương trên con thuyền viễn xứ.
2. Nghe xa xa trên Phù Dung tự đã vang lên những tiếng chuông buồn, Bình Định Hà Tiên cách mấy dặm đường.

THƠ

*Xóm lưới mây giăng thuyền biếng đờ
Hàng tiêu gió thổi lá xơ rơ...*

Ngày nào anh nói với em rằng dầu muôn dặm
quan san dầu nước non cách trở nhưng anh chẳng
để cho kẻ chung tình phải mỏi dạ hoài mơ.

3. *Hồ hồ...*

Tay bưng đĩa muối chấm gừng,

Gừng cay muối mặn xin đừng bỏ nhau.

Nhưng hỡi ôi,

Hoa lưu động khẩu ưng trường tại,

Thủy đáo nhân gian định bất hồi...

Hoa thơm của động còn thơm mãi,

Nước chảy giòng trần luống chảy xuôi...

(Thơ Vân Tiên)

Con thuyền lướt sóng ra khơi,

Chia tay chỉ có mấy lời hàn huyên,

Ngày anh trở lại Hà Tiên

Thì cô gái nọ lỡ duyên lâu rồi.

Hồ hồ...

Rồng châu ngoài Huế

Ngựa tể Đồng Nai.

Nước sông trong chảy lộn sông ngoài,

Thương người xa xứ...

Hồ hồ, thương người xa xứ lạc loài đến đây.

Anh yêu em một cô gái quê vùng nước mặn, em
yêu anh một nho sinh lận đận bước...

VỌNG CỔ

4. ... phong trần. Đêm ấy anh già từ em với giọng nói ngập ngừng.

THƠ

Dãy núi Hoàn Sơn tuy điệu vợ

Nhưng nào ngăn cách mối tình chung...

Thuyền nhỏ neo em còn mãi đứng trông cho đến khi đôi mi mờ hoen ngấn lệ, ánh tà dương khuất dần trên mặt biển, chùa Phù Dung đã điểm tiếng chuông buồn.

5. Gió Nam non thổi kẻ xóm lưới, rặng thùy dương rũ rượi ven gành; trăng lên cao rọi bóng bên màn, em ngồi vá manh lưới cũ suốt đêm tàn dưới ngọn đèn xanh; anh ơi sao anh không để cho em được vui vẻ hồn nhiên với tuổi ngây thơ vô tư lự, và tâm hồn của nàng thôn nữ được bình yên như mặt nước Đông hồ.

6. *(Thơ) Bãi vắng đêm nay nhìn lá rụng*

Thần thờ nghe tiếng nhạn kêu sương...

Ba thu dài đằng đẳng anh xuôi thuyền trở lại cố hương, đến nay bến Đông hồ đã bao phủ dưới màn sương; núi Tô Châu mấy bận cây ngàn thay lá, biển Hà Tiên sóng êm gió lặng nhưng cánh buồm xưa vẫn chẳng quay về; nơi sơn tự Phù Dung đêm nay thấp thoáng có bóng nàng thôn nữ đang mang một mối tuyệt tình hướng Phật đài để lắng tiếng chuông ngân.

KHÚC HÁT TƯƠNG TƯ

Viễn Châu

THƠ

Lệ tràn theo khúc hát tương tư.

Anh đến rồi đi chẳng giã từ.

Tôi sống một mình đơn chiếc lắm,

Giọt sầu như đọng giữa tâm tư.

Buồn nào hơn khi đèn khuya đối bóng, mưa gió từ
đâu trút lạnh xuống...

VỌNG CỔ

1. ... cô phòng. Tan tác ngàn hoa và rũ rượi tơ lòng;
tôi ở đây với nỗi niềm tâm lắng, nén tim sầu khi
nói chuyện tình chung. Nhớ thương nhiều cho héo
hắt dung nhan, thân đơn côi như chiếc nhạn xa
bầy. Một chuyện buồn biết kể với ai đây, tháng
rộng năm dài cho tàn phai mộng thắm.

2. Đoạn kết tình duyên chếp bằng hai lối mộng thì làm sao tôi được sống bên chàng. Khúc hát tương tư qua tuổi lệ muôn hàng, tôi với anh như nước bèo xuôi ngược, chẳng bao giờ gặp lại giữa tràng giang, đã biết rằng rồi sẽ chịu lìa tan sao tôi vẫn cứ đi tìm ảo ảnh, để đón nhận muôn ngàn cay đắng, hận tình đời và oán giận người dung.

THƠ

Trời đất như sầu ai lỡ duyên.

Khuya nay trăng lặn khóc sao chìm.

Từng bông hoa rụng, từng hoa rụng.

Nước mắt phai nhòa, nhạt bóng đêm.

Anh cứ vui đi với cuộc đời hoa mộng để mình tôi hứng trọn...

VỌNG CỔ

5. ... ưu phiền. Không sắc không hương không bạc không tiền, tôi là cô gái đa sầu đa cảm nên cuộc đời mới khổ não truân chuyên, tỉnh giấc mơ buồn nhân thế đảo điên, giận số kiếp sao chỉ toàn cay đắng, một khoảng cách có trăm ngàn vạn dặm mà tôi với anh như hai chuyến xe chiều.
6. Tròn tuổi mộng khi gió mùa chuyển hướng, một sớm hồng đào cặp bến yêu đương; mới vào yêu đã nhớ đã thương, tình gửi trọn về anh không tiếc

rẻ; nhưng đến khi má hồng thắm lệ, tôi mới biết
mình đã lụy vì yêu,

Đời tôi như chuyến xe chiều,

Năm xưa đã chở ít nhiều đau thương,

Bướm tình vỗ cánh ngàn phương,

Không buồn nhớ lại mùi hương hoa tàn.

Anh đi rồi trong phấn bụi phù hoa, tôi ở lại xót
xa niềm viễn cách,

Trăng khuya rụng xuống chân cầu,

Tôi nhớ tôi sầu qua khúc hát tương tư.

BÔNG Ô MÔI

Viễn Châu

LÝ CON SÁO

*Bông ô môi, gió cuốn rụng đầy trên sông,
Nhìn mây trời mệnh mông,
Kẻ ly hương nay đã quay về,
Sao trong dạ nào nề,
Hồi chuông buồn từ xa vắng đưa,
Trông khói sương thêm tái tê hồn ta,
Ngồi bên bờ nhìn hoa lá rơi,
Con gió đưa theo nước sông buồn trôi...*

Bến nước năm xưa chỉ còn cội đa già chờ vợ rũ bóng, gió đông ơ lòng ta đã ớn lạnh sao gió đông còn thổi làm chi cho bông ô môi rã cánh rụng....

VỌNG CỔ

1. ... tới bờ. Người cũ giờ đây đã vắng dạng đâu rồi; mây lang thang trôi về nơi vô định sương khói nhạt nhòa hoa thắm cũng buồn trôi, mười năm rồi còn chi nữa em ơ mình xa nhau mỗi kẻ một phương buồn. Tôi giang hồ đã mỗi gót hành nhân, em ở đây trong bốn bề khói lửa.

2. Tôi quên làm sao ngày em đãi tôi ăn bát canh mồng tơi với nổi cơm gạo mới rồi chia tay từ già lên đường, em bơi xuống ba lá tiễn đưa tôi đến tận đầu làng. Khi chia tay cả hai còn bịn rịn nước mắt đôi giòng cứ ràn rụa trào tuôn, về đi em lo rầy bái ruộng nương mình còn gặp gỡ khi thanh bình trở lại; dù xa cách đầu non cuối bãi, tôi vẫn vái trời cho quê ngoại bình yên.

Kể từ đó như cánh bèo mặt nước,

Trôi bênh bồng trên bốn mặt trường giang,

Rồi một chiều lòng chạnh nhớ quê hương,

Tôi về thăm lại xóm làng quen thuộc.

Tôi ngồi dưới rặng ô môi nhìn từng cánh hoa rụng rời trên mặt nước theo trận gió tàn đông lướt thướt...

VỌNG CỔ

4. ... bay về. Chuông đổ từ xa một âm thanh vang vọng não nề, mùi hương khói theo gió chiều phảng phất từ một ngôi chùa đồ nát cạnh dòng sông, trên chiếc xuồng có một ông lão quen quen, màu tuyết trắng in mái đầu sương gió, trong lượn sóng bập bênh xuôi ngược đang thả đường câu trên mặt nước sông đầy.
5. Bác Sáu giảng câu cho xuồng cập bến ngược mắt nhìn tôi thay tiếng hỏi câu chào, giây lâu bác mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Cháu ở xa xôi về tự hồi

nào; cháu ơi con Tư nó đã lấy chồng từ 5 năm về trước nhưng số phần bạc phước vô duyên; chồng nó chết đi không chỗ tựa nương nó buồn khổ vào chùa xin quy y thí phát, nhưng súng đạn vô tình không tha nơi Phật tự giờ nó đã thành ra một sư nữ tật nguyên”.

6. Trời u ám bỗng vụt vù cơn gió lạnh cuốn theo dòng từng cánh ô môi, tiếng chuông đại đồng vang vọng xa xôi như tiếng khóc u hoài nước nở; trước cổng tam quan tôi còn bỡ ngỡ, nửa muốn quay về nửa không nỡ dời chân, tiếng tụng niệm theo gió chiều vọng đến khiến lòng tôi thêm tê tái băng khuâng.

Ô môi rụng cánh đầy sông,

Mấy mùa hoa nở, mấy năm đợi chờ,

Tôi bây giờ là một kẻ bơ vơ, bởi đời với đạo phân chia hai lối rẽ.

Ô môi rụng cánh rơi bời,

Chuông tắt lâu rồi tôi còn đứng mong ai?

TÂM SỰ MỘNG CẦM

Viễn Châu

NHẠC

*Ai mua trăng tôi bán trăng cho
Trăng nằm yên trên cành liễu đợi chờ
Ai mua trăng tôi bán trăng cho
Không bán tình duyên ước hẹn hò.*

VỌNG CỔ

1. Ai mua trăng mà người đem trăng đi bán, người định bán bao nhiêu một ánh trăng vàng; người ở trần gian hay tận chốn cung hằng; tôi muốn hỏi người điên hay tỉnh cất tiếng rao hoài bán một vầng trăng; đã mấy đêm rồi ngồi đếm sao băng, nghe sương khuya nhỏ giọt vào hồn, tôi muốn hỏi người để mua đứt vầng trăng nhưng chỉ sợ rằng trần gian u tối.
2. Nàng hỏi ta rằng ta điên hay tỉnh còn nàng tỉnh hay điên mà mua ánh trăng vàng; trăng của riêng ta nhưng chỉ bán cho nàng, trăng trong thơ của Hàn Mặc Tử dù khuyết hay tròn dù đục hay trong; nếu mấy đêm rồi nàng ngồi đếm sao băng thì ta cũng thao thức qua những đêm sầu duyên kiếp; nàng buồn vì sương khuya nhỏ giọt còn ta thì đợi chờ đã suốt một mùa trăng.

THƠ

*Hàn Mạc Tử ơi, anh ở đâu?
Lời ca nức nở, lệ vương sầu
Giữa đêm trời đất đầy mưa gió,
Có kẻ tan rồi mộng bể dâu.*

VONG CỔ

4. Nghe tiếng người yêu gọi tên Hàn Mạc Tử, chàng vội quay đi lẫn vào trong bóng tối khi chuông khuya nức nở đổ liên hồi, úp mặt vào tay chua xót ngậm ngùi, nàng buông tiếng hỏi vì sao chàng không nói, chàng bảo hết rồi còn chi nữa Mộng Cầm ơi; tôi đã quên nàng sao nàng chẳng quên tôi, tiếc chi nữa một mảnh đời cô quạnh; thôi hãy về đi kéo sương khuya xuống lạnh, lạnh vằng trăng trắng và lạnh thấm vai gầy.
5. Ôi một mùa trăng đầy thơ với mộng có ngàn lời thương có vạn tiếng giao thê, nhưng chuyện tình duyên nào có ai ngờ, ai có ngờ đâu một đêm trăng vỡ cầm tay nàng chàng khê hỏi người yêu: "Mộng Cầm kia vằng trăng vỡ, anh sợ tình ta cũng vỡ thôi..."; tình tan vỡ theo mùa trăng tàn úa, thôi thế là thôi lỡ cố nhân rồi.

6. LÝ CON SÁO

*Duyên đôi ta,
Tan vỡ lâu rồi anh ơi...!*

*Vàng trắng vàng chơi vơi,
Trắng ơi trắng khuất bóng sau đồi.
Trong tiếng hát u hoài.
Trời thu còn mờ in bóng ai,
Nhưng dấu chân vẫn chưa tàn phai.
Tình ban đầu vì đâu trái ngang,
Bao ước mơ đến nay là tan...*

VỌNG CỔ

Mộng Cầm ơi đừng chờ đợi nữa, bởi người yêu của em đã thành phế nhân rồi; mộng ban đầu chỉ còn bấy nhiêu thôi, đôi dòng chữ với mấy lời nhắn nhủ:

*Run run tôi viết tên nàng,
Ai mua trắng vàng tôi bán trắng cho.*

ÔNG LÃO CHÈO ĐÒ

Viễn Châu

THƠ

*Còn nước mơ màng mây vẫn vơ
Thì còn lão với một con đò
Có tiền mua lấy vài chai rượu
Nhấp rượu xong rồi lão nói thơ*

THƠ VĂN TIÊN

*Linh đình trời rộng sông dài
Đò ngang một chiếc lần hồi sớm trưa
Chiều rồi nghĩ một chuyến mưa
Năm nghe lá rụng như mưa trên đò
Cơm ngày hai bữa cầu no
Đám đầu bàn chuyện cơ đồ viễn vông
Đời này có cũng như không
Sớm còn tối mất bận lòng mà chi.
Còn nước còn non thì nơi bến cũ vẫn còn trơ một
ông lão...*

VONG CỔ

1. ... đưa đò. Sông nước miền quê như say theo tiếng hát câu hò. Trên con thuyền cũ kỹ ai muốn sang bến sông này lão đưa rước giùm cho, tiền bạc trả công chẳng nệ ít hay nhiều, lão chỉ cần ngày hai bữa mà thôi, bởi lão đây yêu quý con đò cũng như thiên hạ họ yêu một người tình lý tưởng.

2. THƠ VÂN TIÊN

Người ta đi ngược đi xuôi

Kẻ ham phú quý người đòi đỉnh chung

Lữ hành khi đã sang sông

Có ai còn nhớ đến ông chèo đò

Lão chẳng mong chi cũng không đợi không chờ.
Cơm hẩm canh rau một ngày hai buổi, manh áo
tối tàn lão dãi nắng dầm mưa.

THƠ VÂN TIÊN

Mặc dù tuổi đã già nua

Vẫn còn chèo nổi con đò sang sông

Tai còn tỏ, mắt còn tinh

Bàn chuyện nhân tình lão chẳng nhượng gì ai.

LỐI

Hơi thu lạnh gió đưa hàng lau lách
Nửa chiều rồi đò vắng khách sang sông
Ngồi trầm ngâm nhìn nước bạc xuôi dòng.
Lão bỗng thấy cõi lòng sao trống trải

THƠ VÂN TIÊN

Chim bay về núi tối rồi
Lão lo xúc gạo rửa nồi nấu cơm
Bình minh rồi lại hoàng hôn
Năm cùng tháng hết lo buồn mà chi
Sự đời sanh ký tử quy
Mới xuân xanh đó, già thì đến nơi
Sông dài mấy bận đầy vơi
Thế gian mấy bận đổi đời trắng đen...

Mười mấy năm qua mấy mùa khói lửa, lão đã chứng kiến biết bao nhiêu cảnh hưng vong của thế sự....

VỌNG CỔ

5. ... thặng trầm. Nước mắt già nua pha lẫn nước xuôi dòng. Bất giác lão đưa tay sờ lên mái tóc thì sau cuộc ba đào nó đã trắng như bông.

THƠ VÂN TIÊN

*Chuyện đời như cánh phù du
Sớm còn tối mất dạ sâu mà chi
Sang giàu như áng mây bay
Mới vừa thấy đó phũ tay không còn
Hò hơ...
Nước giữa dòng có khi trong khi đục
Người ở đời có lúc nhục lúc vinh
Gẫm ai vô sự như mình
Đò ngang một chuyến
Hò hơ. . .
Đò ngang một chuyến mặc tình nắng mưa.*

THƠ VÂN TIÊN

*Thân già gạo chợ nước sông
Khỏe thì đưa khách mệt nằm xả hơi
Sang giàu mặc kẻ đua bơi
Công danh như thể bèo trôi giữa dòng
Ai dại ai khôn ngấm lại vẫn không bằng đời
của lão.
Còn trời còn nước còn sông,
Còn cây đa cũ còn ông chèo đò.*

MỤC LỤC

Lá bàng rơi	3
Sầu vương ý nhạc	6
Đêm khuya trông chồng	9
Người yêu nay đã có chồng	12
Tự Đức khóc Bằng Phi	15
Tâm sự Mai Đình	18
Tình anh bán chiếu	21
Trúc Lam Phương Tử	24
Lá trầu xanh	27
Xuân đất khách	30
Cô hàng cà phê	33
Tình Lan và Diệp	35
Thoại Ba công chúa	38
Hoa đào năm ngoái	41
Võ Đông Sơ	44
Phàn Lê Huê	48
Kiếp cầm ca	51
Phạm Lãi biệt Tây Thi	54
Lan và Diệp	57
Nhớ mẹ	60
Anh đi xa cách quê nghèo	63

Tân Quỳnh khóc bạn	66
Gánh nước đêm trăng.....	69
Bạch Thu Hà	73
Gió biển Hà Tiên	76
Khúc hát tương tư	79
Bông Ô môi.....	82
Tâm sự Mộng Cầm.....	85
Ông lão chèo đò.....	88

TUYỂN TẬP VỌNG CỔ VIỄN CHÂU

VIỄN CHÂU

Chịu trách nhiệm xuất bản:

LÊ HOÀNG

Biên tập:

TUYẾT NHUNG

Sửa bản in:

HẢI BĂNG

Bìa:

HUỲNH PHI HẢI

In 1000 cuốn, khổ 13 x 19cm. Số đăng ký kế hoạch xuất bản 1367/123 – CXB do cục xuất bản cấp ngày 08/10/2001. Giấy trích ngang số 652/KHXB/2002. In tại công ty Cổ phần In Bến Tre. In xong và nộp lưu chiểu Quý I năm 2003.

VIÊN CHÂU
(Biên soạn)

Tuyển tập
Vong cổ
VIÊN CHÂU

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

NHÀ SÁCH THÀNH NGHĨA THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH
288B An Dương Vương, Q.5 - ĐT/FAX: 8392516

DAVACO 016

Tuyển tập vong cổ viên châu

14/04/2008

533685

10.000

250308 10,000/0

Giá: 10.000đ